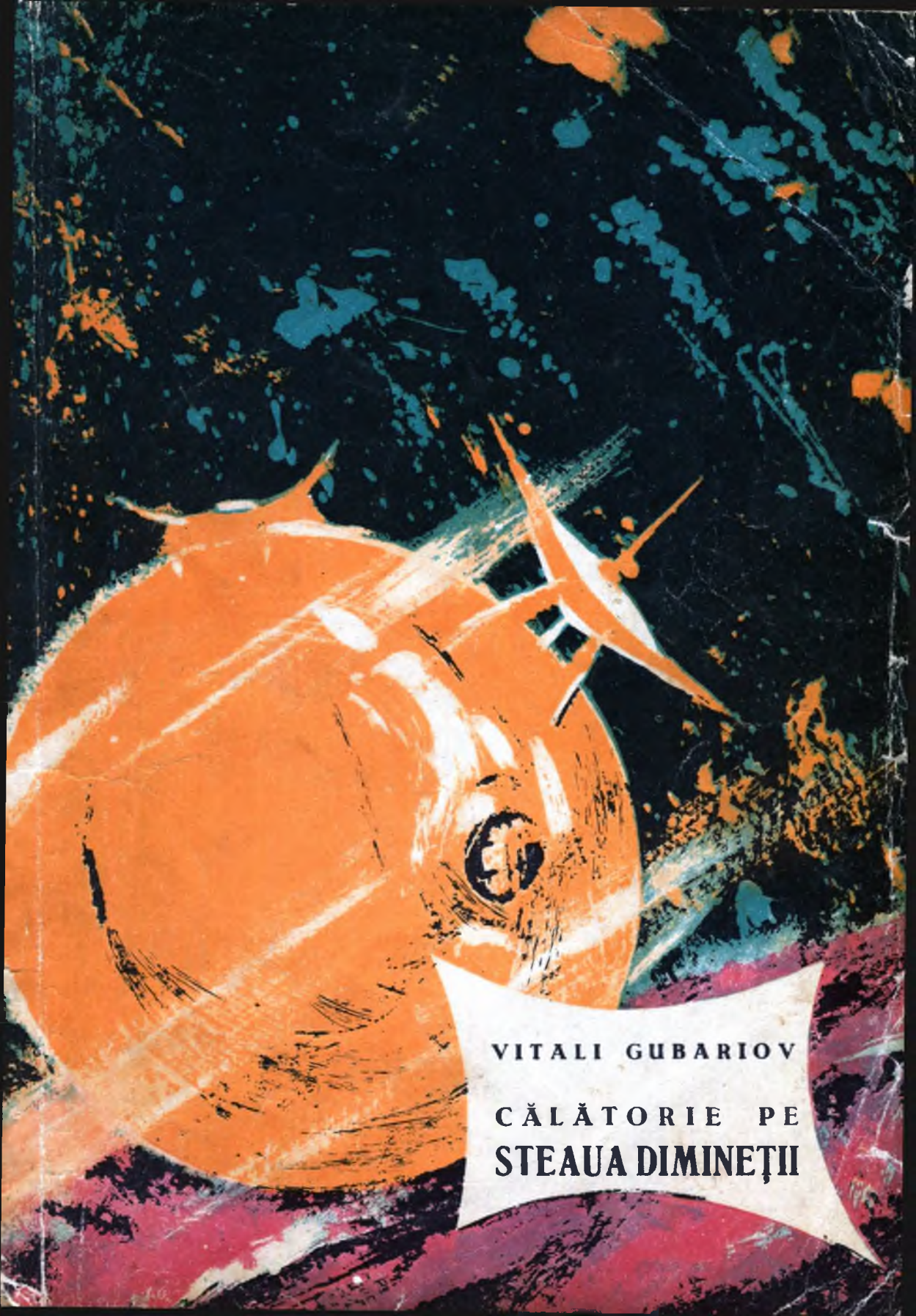

VITALI GUBARIOV

CĂLĂTORIE PE STEAUA DIMINEȚII

În românește de ANDA BOLDUR
și MANUELA GHEORGHIU

VITALI GUBARIOV

CĂLĂTORIE PE STEAUA DIMINEȚII

EDITURA TINERETULUI

Ilustrațiile au fost reproduse după originalul în limba rusă

Coperta de EMIL BARAC

Titlul lucrării în original:

ВИТАЛИЙ ГУБАРЕВ
ПУТЕШЕСТВИЕ НА УТРЕННЮЮ ЗВЕЗДУ
ДЕТСКИЙ МИР
1961

CAPITOLUL ÎNTÎI

în care trei prieteni fac cunoștință cu nepoata Vrăjitorului

Ați observat, desigur, că de obicei în cărți vrăjitorii sînt neapărat buni sau răi. Există și în această carte un vrăjitor, unul cu o barbă albă și moale ca mătasea. Cei care se pricep pretind că numai vrăjitorii buni au asemenea bărbi.

Multă vreme locuitorii orășelului de vilegiatură unde se petrece povestea noastră n-au bănuit că omul acesta ar fi un vrăjitor. Căsuța lui de scînduri geluite, semănînd cu un străvechi foișor, cu turnuleț și figurine traforate, era cocoțată în vîrful unui deal țuguiat, împrejmuită de un zaplaz verde și ascunsă din toate părțile de brazi înalți și deși. Nimeni nu știa ce se întîmplă dincolo de gardul cel verde. Doar puștii din împrejurimi îl vedeau din cînd în cînd pe bătrînul cu barbă albă plecînd de acasă cu mașina și întorcîndu-se înapoi tot în aceeași zi.

Conducea întotdeauna singur mașina. Cîteodată lîngă el stătea o fetiță bălaie. Părul ei era uimitor de deschis, aproape ca și barba omului de la volan. De aceea băieții o porecliseră pe fetiță „Colilia".

La înapoiere „Colilia" cobora din mașină, deschidea poarta și o închidea la loc, după ce mașina intra în curte. Zăvorul porții scîrțîia, apoi liniștea se așternea din nou. Ca și cum căsuța de scînduri, cu brădet în jur, ar fi fost pustie.

Dar iată că într-o bună zi fetița își făcu apariția în orășel. Și asta se întîmplă tocmai în timp ce cei trei prieteni, Ilia, Nikita și Leoșka, elevi în clasa a șasea, jucau țurca în mijlocul străzii. Toți trei erau în tricouri albe și chiloți albaștri, cu genunchii loviți și juliți, și la prima vedere semănau foarte mult unul cu altul, pentru că erau la fel de bronzați și cu nasurile la fel de cojite.

Dar, bineînțeles cu permisiunea dumneavoastră, i-am deosebit pe unul de altul imediat. Blondul Ilia era înalt, lat în spate, voinic și cu ochi cenușii. Nikita era scund, grăsuliu, bondoc, cu obraji bucălați, cu părul închis și lucios și cu ochi mari, căprui. Cel de-al treilea, Leoșka, era uscățiv, ciolănos, roșcat și ochii lui ca niște tainice flori galben-verzui îi luminau fața pistruiată.

Așadar, jucau tustrei țurca. Lovind cu bățul capătul ascuțit al țurcăi, Ilia își făcu vînt ca s-o proiecteze cît mai departe de cerc, acolo unde stătea Leoșka.

Dar țurca, în loc să zboare, căzu în drum, alături de Ilia. Și asta, pentru că Ilia rămăsese cu gura căscată de mirare. Ba chiar încremenise așa de tare, încît ai fi zis că pozează unui pictor sau unui sculptor.

— Colilia! șoptiră buzele lui.

Nikita, care stătea pe iarbă, sări în picioare.

Fetița, subțirică, într-o rochie de un albastru intens, mergea încet pe stradă, învîrtind o sacoșă de cumpărături, goală. Cosița ei blondă și grea îi cădea peste umăr pe piept.

Era o fetiță frumoasă, poate chiar deosebit de frumoasă. Cînd se apropie mai mult, cei trei prieteni își dădură seama de asta imediat. Și mai văzură că ochii ei, la fel de intens albaștri ca și rochia, priveau gînditori și triști, ca și cum ar fi privit în gol. Ar fi trecut pe lîngă ei fără să-i vadă, dacă n-ar fi oprit-o pistruiatul de Leoșka, poznașul poznașilor.

— Ei, Colilio! o strigă el. Vezi să nu te împiedici. Și păși încet spre ea, cu mîinile lui osoase și bronzate încrucișate pe piept.

Fetița se opri și genele ei dese fremătară imperceptibil, ca rămurelele fragede ale unui pui de brad.

— A, voi sînteți, făcu ea, ca și cum i-ar fi cunoscut de cînd lumea. Noroc, vitejilor.

— Ce-e? se miră Leoșka. Care viteji? Sau, poate, vrei să-ți ard una cu țurca.

— Ssst! Taci, roșcovane! îl repeziră ceilalți doi, indignați.

— Dar ea de ce ne necăjește? se dezvinovăți Leoșka, scărpinîndu-și vîrful nasului cojit.

— Am glumit, spuse fetița. De fapt, bunicul e acela care zice că sînteți niște viteji în chiloți...

— Dar de unde ne știe pe noi bunicul tău? zîmbi Ilia neîncrezător.

— Bunicul meu știe tot, răspunse ea gravă. E vrăjitor.

Prietenii schimbară o privire între ei și Leoșka pufni disprețuitor:

— Ce minciună gogonată!

— Eu nu mint niciodată, replică fetița puțin jignită. Și acum am să vă rog să-mi spuneți unde se găsește pe aici vreo băcănie, că ni s-a terminat zahărul.

— Acolo în colț, îi arătă politicos Ilia. Dar Leoșka zîmbi veninos:

— Dacă bunicul tău e vrăjitor, atunci de ce nu-și face singur zahăr?

Ea oftă:

— Dacă ar vrea, ar putea să facă și zahăr. Numai că el se gîndește la altceva. La cu totul altceva. Nici ceaiul nu și l-ar bea seara, dacă n-aș avea eu grijă.

— Și cam la ce se gîndește? o iscodi Ilia.

— Asta e secret, oftă din nou fetița și porni mai departe.

Prietenii tăceau. Puteți să vă închipuiți cît erau de nedumeriți.

— Fetițo! strigă după ea Ilia. Cum te cheamă?

Ea întoarse capul și răspunse scurt:

— Zabava.[1]

— Zabava ? bîigui Ilia. Ce nume ciudat!

În timp ce fetița dispărea după colț, bondocul și bucălatul de Nikita, care pînă atunci nu suflase o vorbă și stătuse nemișcat de parcă ar fi fost de-a dreptul vrăjit, smuci deodată din umeri și șopti emoționat:

— Băieți! Asta nu poate rămîne așa!

Ilia și Leoșka îl priviră întrebători.

— Trebuie neapărat să aflăm ce-i cu povestea asta, continuă Nikita pe un ton conspirativ.

— Dar cum? întrebară într-un glas Ilia și Leoșka.

— Ne ducem acolo. Sărim gardul...

— Cînd?

— Astă-seară.

---

1 În limba rusă cuvîntul „zabava" înseamnă distracție, desfătare. (n.t.)

— Strașnic! exclamă Leoșka și de mulțumire începu să-și frece mîinile. Să nu pierdem nici un minut. Acum mergem fiecare acasă și ne întîlnim cînd se întunecă. Și neapărat, băieți, să vă puneți pantaloni lungi, pentru că lîngă gard brazii sînt deși ca peria și am putea să ne zgîriem...

CAPITOLUL AL DOILEA

în care prietenii află ce se petrece dincolo de gardul verde

Cînd se întunecă de tot, băieții se furișară cu băgare de seamă spre misteriosul gard. Era o noapte liniștită, fără lună. Stelele sclipeau luminoase deasupra brazilor și Calea Laptelui străbătea rece cerul, ca un uriaș nor nedesluşit. Era zăpușeală: mirosea a pămînt cald și reavăn.

Cei trei prieteni rămaseră multă vreme culcați pe covorul de ace de brad, uscate și înțepătoare, trăgînd cu urechea și străduindu-se zadarnic să zărească ceva prin crăpăturile gardului.

— Să sărim gardul! hotărî în cele din urmă Ilia, și se mișcă făcînd să foșnească acele de brad de sub el.

— Ssst! șuieră Leoșka. Făcuse el pe grozavul în timpul zilei, dar acum simțea deodată că începe să-l părăsească curajul. Băieți, poate că nu-i bine.

— De ce? se miră Nikita.

— Dacă sînt cîini?

— Ei, asta-i! făcu Ilia. Și scuipă un ac de brad care-i intrase în gură.

— Dacă ar fi fost vreun cîine, ne simțea el pînă acum.

— Dar poate că e dresat. Tu sari gardul și el — haț!

— Ei, iaca, haț! rîse în întuneric Ilia. Parcă nu poți să-i tragi un picior? Ptiu! Mi s-a umplut gura cu ace! Să mergem!

Şi, sărind sprinten în picioare, se agăţă, înalt cum era, de uluca cea mai de sus şi începu să se caţăre fără zgomot. Odată ajuns sus, se aşeză pe muchia gardului, lăsînd să-i atîrne picioarele de cealaltă parte, în grădină.

— Ce-i acolo? întrebă nerăbdător Nikita.

— Întuneric... din cauza crengilor nu se vede nimic, şopti Ilia. Ba nu, stai, uite o lumină.

— Unde? Unde?

— Departe. Abia se zăreşte.

— Dă-mi mîna, începu să se agite Nikita, şi după cîteva clipe stătea gîfîind alături de Ilia.

— Băieţi, nu trebuie!... gemea plîngăreţ Leoşka.

— Ia lasă-te de astea! Uite cine zicea: „Să nu pierdem nici un minut", îi aruncă Ilia cu dispreţ şi sări de pe gard în grădină.

— Băieţi! începu să se agite Leoşka. Dar cu mine cum rămîne? Nikita, ajută-mă!...

— Nu ţipa, spuse supărat Nikita. Apucă-te de piciorul meu. Dar nu mă trage aşa de tare, că mă dai jos.

— Las' că nu te dau, gîfîi Leoşka, cățărîndu-se pe uluce. Ce gard înalt!... Da' unde-i Ilia?

— Ssst! se auzi din beznă. Veniți încoace...

Nikita şi Leoşka săriră în grădină, scoţînd exclamaţii înnăbuşite, fiindcă nimeriseră în nişte tufe de urzici.

— Şi acum încotro, Ilia? gemu Leoşka.

— Tîrîți-vă drept înainte, răspunse încet Ilia, de undeva din întuneric.

— Aici sînt urzici de jur împrejur, scînci Leoşka. Vai, cum îmi arde faţa! Unde eşti, Iliuşka?

— Aici. Ssst!

În cele din urmă îl găsiră. Ilia stătea culcat pe burtă printre nişte brusturi înalți, la vreo zece metri de cerdacul casei de scînduri geluite. Silueta sumbră a misterioasei căsuțe cu turnul ajurat de deasupra cerdacului se deosebea limpede pe fondul cerului înstelat. Toate ferestrele erau întunecate. Şi numai prin uşa abia crăpată ce da în cerdac licărea o fîşie subțire de lumină.

— Pesemne că dorm, spuse Leoşa, dar Ilia, precaut, îi dete un ghiont în coaste. În aceeaşi clipă pe masa rotundă din cerdac se aprinse lampa, uşa se deschise larg şi în prag se ivi Zabava. Purta aceeaşi rochiță albastră.

Într-o mînă ținea un ceainic de nichel, iar în cealaltă un suport grilat. Picături de năduşeală îi străluceau pe faţă. Puse suportul pe faţa de masă şi pe el ceainicul, apoi se aplecă peste balustradă şi, trăgînd adînc aer în piept, strigă în întuneric:

— Bunicule! Ceaiul e gata! Auzi, bunicule? Ajunge cît te-ai plimbat!

— Vin, nepoțico, vin! răsună din spatele casei un glas adînc, puțin răguşit.

Îndată după aceea, de după colțul cerdacului apăru omul cu barba colilie. Zeci de fluturaşi albi, stîrniți de paşii lui, îşi luau zborul de pe straturile de flori din faţa casei şi începeau să joace prin aer ca nişte fulgi de zăpadă. Rotindu-şi unul din braţe în ritmul paşilor, bătrînul ocoli straturile şi urcă cu vioiciune scările

scîrțîitoare ale cerdacului. Avea o statură înaltă și zveltă, și fără barba aceea albă ar fi putut fi luat drept un bărbat tînăr. Cu atît mai mult cu cît și ochii îi erau tineri — avea aceiași ochi senini și albaștri ca ai nepoțicăi.

Fetița îl privi cu atenție.

— Astăzi ai o privire veselă, bunicule.

— Da, nepotico! spuse el solemn.

— Bunicule! exclamă ea uimită și bucuroasă. Nu cumva ai...

— Da, am găsit! Am găsit în sfîrșit! Și este într-adevăr o mare vrăjitorie! Tu știi că încă de pe vremea cînd nu erai pe lume, am făcut o mulțime de lucruri uluitoare, de-a dreptul magice... Și că de fiecare dată oamenii s-au bucurat și mi-au mulțumit, pentru că tot ce le-am dat îi ajuta să trăiască și să fie mai puternici. Doar sînt un vrăjitor bun, nu-i așa?

— Sigur că da, bunicule.

— Un singur lucru nu izbuteam să găsesc... Această taină nu mi-a dat pace ani la rînd. Și iată că azi, acum cîteva minute, am descoperit ceea ce căutam, ceea ce visam să realizez de o viață întreagă.

Fetița se repezi bucuroasă în brațele Vrăjitorului. Apoi tăcură un timp, fiecare gîndindu-se la ceea ce avea să le aducă oamenilor această descoperire.

— Și acum să ne luăm ceaiul, spuse în cele din urmă fetița, autoritară.

— Am înțeles! răspunse milităreşte bunicul și se așeză la masă, cu spatele la băieții care-și țineau răsuflarea.

— Iar uiți să-ți pui zahăr în ceai, clătină din cap nepoțica.

Vrăjitorul se aplecă asupra paharului și începu să învîrtească linguriță.

— Zabavuşka, dar de ce nu-i poftești la ceai și pe musafirii noștri? întrebă el tam-nesam.

— Care musafiri?

— Cei trei voinici care stau acum culcați în brusturi și nu-și mai iau ochii de la ceafa mea, răspunse vrăjitorul. Uite, vezi cum se mișcă brusturii, continuă el, fără să întoarcă capul. Stați, vitejilor! Nu fugiți!

E inutil, portița e închisă, iar de sărit peste gard n-are rost să încercați, fiindcă s-ar putea să-mi vină chef să vă prind. Așa că mai bine haideți încoace să beți un ceai.

— Veniți, băieți, spuse fetița, ospitalieră, fără să pară cîtuși de puțin mirată.

Primul se ridică Ilia, apoi își arătă obrazul bucălat și sfios Nikita și, în cele din urmă, ieși din brusturi și claia roșcată a lui Leoșka. Mutîndu-se de pe un picior pe altul, rămaseră tustrei în fața cerdacului tăcînd fîstîciți.

Vrăjitorul îi măsură din cap pînă-n picioare, zîmbind, apoi făcu cu ochiul.

— Înțeleg, vreți să vă scuzați că ați sărit pe turiș gardul, dar de rușine nu vă găsiți cuvintele, spuse el șiret. Lăsați, să nu mai vorbim despre asta. Sînt sigur că ați venit aici cu intenții bune. Mă înșel cumva?

— Nu vă înșelați. Așa este, răspunse Leoșka. Pe cuvînt de onoare!

— Vă cred și fără cuvînt de onoare. Voiați să știți ce se întîmplă dincolo de acest gard și nu v-a dat prin minte să bateți pur și simplu în portiță.

Omul cu barba albă le citea gîndurile într-un mod de neînțeles. Băieților le fusese și înainte puțin frică. Dar acum aproape că nici nu se mai îndoiau că în fața lor stă cel mai autentic vrăjitor.

Se auzi un clinchet de linguriță: fetița turna ceaiul în pahare.

— Beți, băieți, că se răcește.

Cei trei urcară șovăind treptele cerdacului, se codiră puțin, apoi se așezară la masă. Vrăjitorul aștepta pînă ce îi văzu sorbindu-și prima înghițitură.

— Eu beau ceaiul numai cu zahăr și nu pot să sufăr bomboanele, spuse el, dar Zabavei îi plac. Bănuiesc că aveți aceleași gusturi. În această cupă sînt bomboane. Bomboane bune, de ciocolată! Luați. Curaj!

Ilia băgă o bomboană în gură și în clipa următoare îi păru rău că luase numai una.

Continuînd să-i ghicească gîndurile, vrăjitorul îi spuse:

— Mai ia, viteazule! Te cheamă Ilia?

— Da, răspunse Ilia zăpăcit.

— Înseamnă că tu eşti Ilia Muromeţ... spuse visător omul cu barbă albă şi pe neaşteptate se întoarse spre Leoşka.

— Iar tu eşti Alioşa, nu-i aşa?

Leoşka tresări şi se înecă.

— Da, spuse el tuşind şi se înroşi atît de tare, încît îi dispărură pistruii de pe faţă.

— Aici ai să te numeşti Aleoşa Popovici. Iac-aşa! Iar tu sper că n-ai nimic împotriva numelui de Dobrînia Nikitici[1]? se adresă el celui de-al treilea băiat.

— De acord, încuviinţă repede Nikita, sugînd o bomboană şi plescăind. Numai că, de-adevăratelea, pe mine mă cheamă Nikita Dobrînin.

— Bunicului îi place să schimbe orice nume, le explică nepoata. Pe mine, de exemplu, nu mă cheamă Zabava, ci Veronika.

Vrăjitorul îi privi cu străşnicie.

— Sau te pomeneşti că nu sînteţi nişte voinici adevăraţi şi că nu puteţi săvîrşi fapte vitejeşti? Deşi ştiţi foarte bine că de pe pămîntul nostru n-au dispărut vitejii, cum n-au dispărut nici vrăjitorii! N-au dispărut şi nu vor dispare niciodată!

— Dar noi... pînă acum n-am făcut încă nimic deosebit, spuse nehotărît Ilia.

— Veţi face! Veţi face negreşit! Omul cu barbă albă strînse pumnul şi lovi uşor în masă. Îţi mai aminteşti oare, Dobrînia Nikitici, cum, cu veacuri în urmă, l-ai răpus pe Zmeul Zmeilor, eliberînd-o din robie pe frumoasa Zabava?

— Eu? se miră Dobrînia Nikitici şi, uitînd să mai sugă bomboana, rămase cu gura căscată.

— Da, chiar tu! Şi foarte curînd, bravii mei Ilia Muromeţ şi Aleoşa Popovici, o să vă vină şi vouă rîndul să săvîrşiţi fapte eroice.

Prietenii tăceau, neştiind ce să mai creadă. Nu cumva omul cu barbă albă făcea pur şi simplu haz pe socoteala oaspeţilor săi?

---

[1] Ilia Muromeţ, Aleoşa Popovici, Dobrînia Nikitici — nume de eroi populari. (n. t.)

— Tovarăşe Vrăjitor, zise Ilia, împingînd deoparte paharul gol, vă rugăm să ne spuneţi ce vrăjitorie aţi săvîrşit astăzi?

— De cînd aşteptam întrebarea asta! Fiindcă ştiam că, în timp ce pîndeaţi în brusturi, aţi auzit ce i-am spus Zabavei. Bine, am să vă spun...

CAPITOLUL AL TREILEA

în care omul cu barbă dezvăluie celor trei voinici taina vrăjitoriei sale

Vrăjitorul mai tăcu puțin, dus pe gînduri. În întuneric se auzea țîrîitul greierilor. În depărtare, pe linia ferată trecea huruind un tren electric. Ecoul din pădure repeta cu insistență zgomotul lui, care se pierdea treptat. Un vîntuleț de noapte aduse în cerdac un miros pătrunzător de regina nopții. Doi fluturași albi se învîrtiră deasupra mesei, lovindu-se bezmetici de lampă.

— Vouă vă plac poveștile? întrebă el deodată.

— Da, răspunseră voinicii într-un glas.

— Știam eu, dădu el din cap, dar să nu credeți că numai în povești se întîmplă vrăjitorii. O poveste bună nu face decît să anticipeze ceea ce se petrece mai tîrziu în realitate.

— Cum adică? întrebă Aleoșa Popovici și-și atinse cu degetul nasul cojit. Prietenii lui știau că făcea întotdeauna așa cînd era nedumerit de ceva.

— Foarte simplu, spuse Veronika. Au fost atîtea basme cu covoare zburătoare... și iată că acum oamenii zboară cu avioanele.

— Just, încuviință omul cu barbă albă. Sau amintiți-vă de basmul acela cu mărul fermecat, care se dădea de-a dura pe farfurie și-ți arăta ceea ce se întîmplă undeva departe de tot.

— Televizorul! exclamă Nikita.

— Mi-am adus şi eu aminte ceva, spuse Ilia. Ivanuşka zburînd cu Căluţul Cocoşat spre Lună!...

— Racheta cosmică! exclamă Nikita şi mutrişoara lui blajină se lumină de un zîmbet.

— Şi acum, voinicilor, să-mi spuneţi mie dacă toate astea nu sînt vrăjitorii? Racheta care zboară spre Venus, de pildă, e pur şi simplu o minune. Şi trebuie să recunoaşteţi că minunile astea pot fi săvîrşite numai datorită unor vrăjitori, unor viteji! Acum mai credeţi cînd vă spun că la noi nu au dispărut niciodată vrăjitorii şi vitejii?

— Vrăjitorii sînt savanţii, spuse Ilia. Şi dumneavoastră sînteţi de asemeni un savant.

— Crede despre mine ce vrei, spuse omul cu barbă albă, ascunzîndu-şi sclipirea veselă a ochilor sub genele-i stufoase, numai că eu sînt vrăjitor de-adevăratelea şi vă veţi convinge de aceasta imediat. Ce-aţi zice, de pildă, dacă v-aş duce... Şi, sculîndu-se de la masă, arătă cu mîna bolta înnoptată a cerului. Dacă v-aş duce pe una din aceste stele?

— Să zburăm? sări de la locul lui Ilia. Tovarăşe Vrăjitor, vă rog, să zburăm chiar acum!

— Dar unde anume? întrebă cu îndoială în glas Nikita, căruia nu-i plăcea să ia hotărîri pripite. Pe Marte sau pe Venus, treacă-meargă. Dar dacă e să mergem mai departe...

Vrăjitorul îşi coborî mîna.

— Vrei să spui că dacă e vorba de zburat mai departe de sistemul nostru solar, atunci o viaţă de om nu ajunge?

Nikita tăcea chibzuind.

— Sigur că nu ajunge, răspunse el apoi. Pînă la Lună racheta noastră ar zbura aproape trei zile... Căci Luna e foarte aproape! Ca să ajungem pe Marte sau pe Venus ne-ar trebui însă cîteva luni. Şi doar Marte şi Venus se poate spune că sînt vecinele noastre, pentru că amîndouă se învîrt împreună cu Pămîntul în jurul aceluiaşi Soare. Ca să zbori însă din sistemul nostru solar spre alţi sori — şi Nikita clătină descurajat din cap — îţi trebuie cel puţin o sută de ani!

— Dar poți zbura cu viteza luminii, se grăbi să spună Ilia, care visa de multă vreme cu pasiune la călătoriile interplanetare. Trei sute de mii de kilometri pe secundă! Am citit că savanții au și inventat asemenea rachete.

— Rachetele fotonice, îi suflă bătrînul. Da, văd că nu vă descurcați prea rău în Cosmos, ceea ce face cinste unor elevi de clasa a șasea. Totuși eu cred că pentru spațiul cosmic, trei sute de mii de kilometri pe secundă reprezintă o viteză de broască țestoasă. Firește, cu o asemenea viteză poți ajunge pînă la Soarele nostru în cîteva minute, dar pînă la un altul — și cel mai apropiat de noi este cel din constelația Centaurului — ar fi nevoie pentru o asemenea călătorie de patru ani încheiați. Patru ani dus, patru ani întors...

— Vai-vai, oftă Aleoșa. Parcă nu mă prea trage inima să zbor spre Centaur...

— Opt ani e ceva... clătină Ilia din cap.

— Dar noi vom ajunge și mai departe! spuse deodată Veronika.

Cei trei voinici își întoarseră brusc spre ea capetele mirate. Fetița stătea la masă, ținîndu-și bărbia în palme și privea gînditoare la Vrăjitor.

— Nu-i așa, bunicule?

— Așa-i, Zabava, zîmbi el. Am de gînd să vă duc departe, foarte departe...

— Nu cumva cu viteza luminii? întrebă Ilia.

— Mai repede, de o mie de ori mai repede! strigă ea.

— Nu se poate! exclamă Nikita. Trei sute de mii de kilometri pe secundă este viteza maximă cunoscută pe Pămînt.

Vrăjitorul îi puse mîna pe umăr.

— Ai spus foarte bine, băiete: cunoscută pe Pămînt. Dar să admitem că există o viteză de care nu știe încă nimeni în afară de mine...

Ceilalți tăcură. Pe drept cuvînt. Ce să mai spui, cînd auzi un asemenea lucru, care nu-ți intră în cap și pace.

Dar cu totul pe neașteptate bunicul pufni în rîs, vesel și poznaș ca un școlar.

— Asta înseamnă că sînt un vrăjitor... Dar să știți că nici chiar vrăjitorii nu fac întotdeauna totul dintr-o dată. Am căutat ani la rînd

secretul spațiului și al timpului. Cîți metri sînt de la cerdac pînă la portiță, Veronika? întrebă el deodată, spunînd pentru prima oară nepoticăi sale pe numele ei adevărat.

— Douăzeci de metri, bunicule.

— Cîte secunde îți trebuie ca să străbați această distanță?

— Cu pași repezi, zece secunde.

— Pămîntenii gîndesc cu noțiuni terestre. Ei raționează astfel: douăzeci de metri pînă la portiță e puțin. Dar din tîrgușorul nostru pînă la oraș — cale de șaizeci de kilometri — e mult... Sau: zece secunde e foarte puțin, dar timpul necesar Pămîntului ca să se rotească o dată în jurul axei sale, adică douăzeci și patru de ore, e mult. Dar ce înseamnă „puțin" sau „mult" pentru Cosmos, unde nu sînt nici portițe, nici secunde, nici minute și nici ore pămîntești? Îndată ce renunțăm la noțiunile noastre terestre, ne dăm seama că toate aceste socoteli despre distanță și timp nu folosesc la nimic. Vrăjitoria mea constă în aceea că mie nu-mi trebuie sute sau mii de ani, nu-mi trebuie nici ceasuri, și nici măcar a mia parte dintr-o clipă, ca să mă transport de pe Pămînt în alte lumi.

— Dar asta e... începu timid Ilia.

— Poveste? întrebă repede Vrăjitorul, cu ochii scînteind. Așa este. Din clipa cînd ați sărit gardul, ați intrat în plină poveste. Așteptă o clipă și deodată zîmbi blajin. Cînd veți povesti ceea ce veți vedea astăzi, se vor găsi oameni care să spună cum că toate astea sînt minciuni. Lăsați-i să spună. Înseamnă că ei nu știu să viseze!

Ilia îl privea fascinat și în ochii lui cenușii, larg deschiși, strălucea o asemenea încîntare, încît Veronika, aruncîndu-i o privire întîmplătoare, se roși fără să știe de ce și, dîndu-și capul pe spate, izbucni într-un hohot de rîs sonor și zglobiu. Cosița ei bălaie îi alunecă de pe umăr pe spate, ca un șarpe.

Dar Ilia nu acordă fetiței nici o atenție.

— Acum știu, vorbi el cu convingere, trăgîndu-se distrat de moțul său decolorat de soarele verii, dumneavoastră sînteți specialist în zboruri de tot felul.

— Da, spuse Vrăjitorul. Astăzi am dăruit oamenilor un Gînd-avion. Vreți să-l vedeți?

— Sigur! Unde e? întrebă timid Aleoșa.

— Iată-l! Vrăjitorul întinse mîna și deodată izbucni o lumină orbitoare.

Băieții săriră de la locurile lor. Cerdacul unde abia își luaseră ceaiul dispăruse...

CAPITOLUL AL PATRULEA

în care eroii acestei povestiri nimeresc pe o planetă necunoscută

Se aflau într-o încăpere mică, pătrată, cu pereți aurii, strălucitori, care iradiau o lumină egală, plăcută. Nici ferestre, nici uși! Drept mobilă — doar cîteva fotolii moi. Pe unul din pereți era fixat un panou cu o mulțime de butoane albe, iar deasupra lui atîrna un planisfer ceresc.

— Stați jos, le spuse ferm Vrăjitorul.

Băieții se așezară în fotolii.

— Dar încotro zburăm? întrebă alarmat Nikita.

— Poate că era mai bine să nu fi plecat, scînci încetișor Aleoșa.

— Taci, roșcovane, șopti Ilia.

— Sîntem în drum spre una din cele mai îndepărtate constelații, le explică Veronika. Așa-i, bunicule?

— Așa e, încuviință Vrăjitorul. Acum, prieteni, mergem cu viteza gîndului, sau dacă vreți, cu aceea a visului.

— Vă rog, tovarășe Vrăjitor, nu prea departe, stărui Aleoșa. Să mergem mai bine pe Venus sau pe Marte...

— Ce haz ar mai avea atunci aventura noastră? ridică din umeri Vrăjitorul. Să ajungi pe Marte sau pe Venus e azi la îndemîna oricui, grație rachetelor pe care oamenii au învățat acum să le construiască.

— Băieți, mergem într-o constelație care poartă numele meu, spuse fetița și se înroși. Prima călătorie în Cosmos bunicul a vrut să mi-o închine mie. Această constelație se numește Părul Veronikăi.

— Ați auzit? spuse emoționat Vrăjitorul și arătă cu degetul spre harta stelară. Iat-o: o mică constelație din cerul nostru septentrional. Vedeți, e așezată între constelațiile Boarul, Fecioara, Leul și Cîinii de vînătoare. Aici e polul nord al Galacticei. Această constelație e așa de departe, încît pare foarte palidă și de-abia o zărim de pe Pămînt. Dar între ele, în constelația Părul Veronikăi, sînt zeci de sori de foc în mișcare. Iată, spre unul din ei — spre acest punct minuscul — ne îndreptăm noi acum!

— Dar vom pieri! exclamă Aleoșa.

— De ce? îl privi nedumerit Vrăjitorul.

— Pentru că pe nici o stea nu se poate trăi! Ne vom face scrum! strigă iar Aleoșa.

Sunetele glasului lui umplură pînă la refuz mica încăpere pătrată, părînd că ricoșează pe pereții ei luminescenți.

— Te rog, nu vorbi așa tare, se strîmbă Vrăjitorul. Am spus că mergem spre unul din sorii constelației, dar nu chiar spre Soare. Multe stele au planetele lor, la fel cu Soarele nostru. Dar nimeni n-a văzut încă la nici un telescop planetele celorlalte sisteme solare. Totuși ele există. Pe una din ele vom ateriza noi chiar acum.

Vrăjitorul își apropie fotoliul de panoul cu butoane albe și căzu pe gînduri. Apoi, deodată, ridică mîinile, și degetele sale începură să alerge repede pe butoane. Acestea începură să bîzîie încetișor, umplînd camera de murmur. În cele din urmă bătrînul își lăsă încet mîinile în jos, ca și cum ar fi obosit.

— Zabava, spuse el cu voce scăzută, cît e ceasul?

Ea se uită la cesulețul de mînă.

— Zece seara, bunicule...

— Vezi ultimul buton de pe panou?

— Da, bunicule.

— Trebuie să fie apăsat o ultimă dată... fie ca această cinste să-ți revină ție!

Ea făcu un pas spre panou și apăsă pe buton.

Gînd-avionul abia, abia tresări. De altfel se poate ca aceasta să li se fi părut doar călătorilor din pricina emoției.

— Gata, spuse solemn Vrăjitorul.

— Cum adică „gata"? întrebă în șoaptă Ilia, umezindu-și cu vîrful limbii buzele uscate.

Vrăjitorul se ridică din fotoliu. Fața lui era liniștită și palidă.

— Dragii mei, am ajuns în constelația Părul Veronikăi. Ne aflăm pe unul din sistemele solare ale acestei constelații, pe o planetă a cărei existență nici nu e bănuită pe Pămînt.

— Dar pe această planetă este aer? întrebă îngrijorat Aleoșa.

— Am verificat... Este. Zabava, cît e ceasul?

— Ca adineaori, zece, bunicule... Ba nu: acum e zece și un minut.

— Înseamnă că de un minut ne aflăm pe această planetă străină.

CAPITOLUL AL CINCILEA

în care sînt relatate primele aventuri ale cosmonauților

Pereții Gînd-avionului se dădură în lături și prin deschizătură văzură că afară era întuneric. O beznă de nepătruns, în care adia mireasma caldă și persistentă a unor flori ciudate.

Poate că Vrăjitorul glumise; poate că se mai aflau încă și acum în cerdacul micului orășel de vilegiatură. Nu cumva florile de pe straturile din fața casei erau cele care îmbălsămau astfel aerul cu parfumul lor?

Nu: era un parfum prea puternic, necunoscut.

— Ce tare miroase a miere! spuse fetița.

Vrăjitorul păși în întuneric, și după el, grăbindu-se și îmbulzindu-se la ieșire, se repeziră și ceilalți. Întunericul dens și cald îi învălui din toate părțile.

Gînd-avionul care pe dinafară arăta rotund, ca o uriașă portocală aurie, stătea în iarba deasă și înaltă. Era o iarbă deosebit de crescută, care le ajungea băieților pînă la brîu. Ochii cosmonauților începură să se deprindă cu întunericul, și în lumina slabă care venea de la globul auriu din care abia ieșiseră, văzură că iarba avea o culoare trandafirie. La pipăit era lipicioasă și moale și mirosea puternic a miere. Adierile unui vînt călduț o făceau să unduiască ușor.

Deasupra capetelor lor, cerul sclipea cu focurile a sute de mii de stele. Și ce stele! Constelații necunoscute, ciorchini întregi, pîlpîind

de parcă ar fi fost vii, tremurînd, licărind, strălucind ca niște flori albastre, galbene, roșii.

Toți tăceau, izbiți de priveliștea aceea nemaivăzută.

— Ce minunat e! șopti Veronika. Dar unde e Pămîntul nostru, bunicule?

— Pămîntul? Cum îți închipui, fetițo, că de aici se poate vedea Pămîntul? Mai ușor ți-ar fi să deosebești un fir de praf într-un nor. În schimb am să vă arăt Soarele nostru...

— Unde? Unde?

— Iată-l acolo, în constelația aceea mică care abia se zărește, steluța aceea galbenă...

— Nu văd...

— Da, e greu de zărit. Undeva acolo, în jurul lui, își urmează veșnica lor rotație Pămîntul, Venus, Jupiter, Marte și celelalte planete ale noastre.

— Vai, ce departe e!

— Departe? Nu-i cuvîntul potrivit, nepoțico! În limba oamenilor nu există un termen ca să desemneze distanța care ne desparte acum de sistemul nostru solar.

— Drept să vă spun, mie mi-e cam frică, șopti Aleoșa.

— Nu vă temeți, prieteni: doar îl aveți cu voi pe Vrăjitorul cel bun.

Între timp, întunericul prinse a se destrăma și în depărtare apăru conturul nelămurit al unor munți stîncoși. Blocuri masive de piatră și piscuri ascuțite se ridicau pe planeta necunoscută, înalte și amenințătoare. Deasupra lor, cerul pălea treptat, stelele se stingeau, se topeau văzînd cu ochii și dispăreau.

Vîntul se oprise. În penumbra lăptoasă se vedea întreaga întindere din jurul Gînd-avionului. Era o vale largă, năpădită toată de iarbă înaltă, trandafirie. În stînga, aproape de linia orizontului, se zărea fîșia întunecată a unei păduri ce se întindea de-a lungul stîncilor și se pierdea undeva la poalele munților. În dreapta, valea se adîncea treptat și de bună seamă că sfîrșea printr-o rîpă, la marginea vreunui rîu, fiindcă se auzea dintr-acolo un murmur și un clipocit depărtat

de apă. Cu toate acestea, îți era cu neputință să vezi ce se petrecea acolo jos, deoarece o imensă pînză de ceață albă, ruptă parcă dintr-un nor zdrențuit și scămoșat, acoperise toată partea aceea.

Cosmonauții stăteau nemișcați, privind vrăjiți cum răsărea dimineața pe planeta aceea încă necunoscută. Și iată că în iarba trandafirie, o păsărică nevăzută începu să fluiere subțirel și sacadat: fiu-fiu, fiu-fiu... Nu departe îi răspunse alta, apoi alta și alta... Dar poate că nu erau păsări care fluierau, ci animale?!

— Priviți, priviți! strigă deodată Aleosa speriat.

Din ceață, se iviră una după alta niște imense umbre înaripate. Păreau să fie cel puțin zece. Veronika tresări:

— Vai! Ce păsări ciudate!

— Parcă ar fi lilieci! spuse șovăitor Ilia.

— Ei, lilieci! protestă Nikita. Unde ai mai văzut lilieci cu aripi de zece metri?

Monștri înaripați, cu cozi lungi, zburau pe deasupra cosmonauților, scoțînd țipete stridente. Acum li se puteau vedea bine trupurile negre și prelungi, labele scurte și capetele mari și lunguiețe, cu ochi mici și rotunzi. Băteau ușor și fără zgomot din aripile lor palmate.

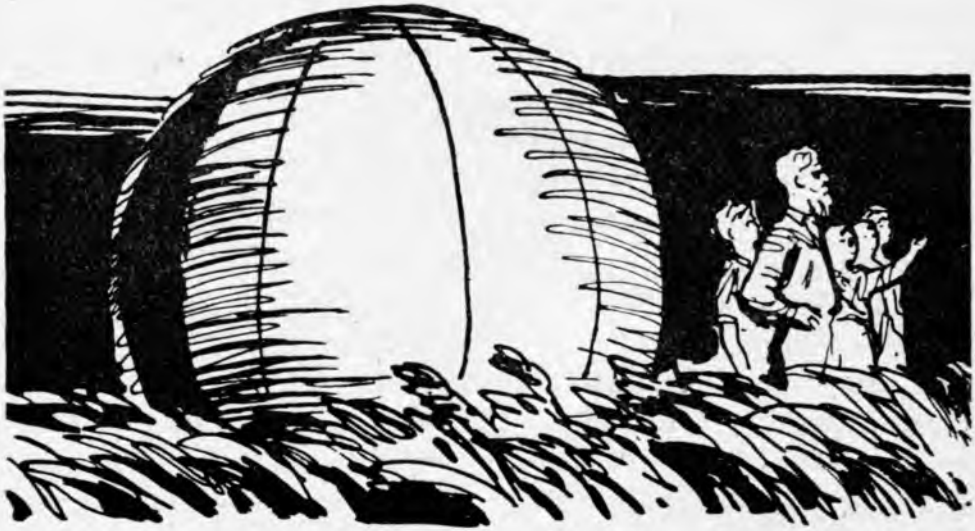

Unul din monştri, ieşind din cîrd, făcu un cerc lin şi, deschizîndu-şi botul, începu să piuie subţire.

— Parcă ai freca un cuţit de marginea tigăii, zîmbi Ilia.

În botul monstrului luciră nişte dinţi albi şi ascuţiţi ca acele.

— S-ar părea că sînt pterozauri, spuse Vrăjitorul, cu toate că mi-i închipuiam puţin altfel... De fapt sînt nişte şopîrle zburătoare. Da, da, nişte uriaşe şopîrle zburătoare! Făpturi asemănătoare au trăit pe Pămînt în perioada jurasică...

Pterozaurul plană din ce în ce mai aproape de ei, ţinîndu-şi întinse aripile palmate. În cele din urmă, cu un croncănit nemulţumit, îşi luă zborul înapoi spre cîrd, şi curînd dispăru cu toţii dincolo de pădure.

— Oare sînt periculoşi? întrebă Aleoşa, venindu-şi în sfîrşit în fire şi mişcîndu-şi umerii zgribuliţi.

— Parcă poţi să ştii! răspunse Vrăjitorul, mîngîindu-şi gînditor barba albă. Chiar şi vrăjitorii nu pricep întotdeauna totul dintr-o dată, mai ales dacă se află pe o planetă străină...

Deasupra munţilor îndepărtaţi cerul trecea acum de la trandafiriu la roşu, şi curînd se făcu purpuriu. Pe neaşteptate, culmile stîncoase începură să sclipească orbitor.

— Zăpadă, zăpadă! strigă uluită Veronika. Pe munţi e zăpadă!

În ochii ei larg deschişi se răsfrîngeau piscurile strălucitoare. În văi se aşternură umbrele prelungi ale munţilor. Şi deodată în lumina deplină a zilei, călătorii văzură că tot ceea ce creştea pe această planetă avea o extraordinară culoare trandafirie! Trandafirie era şi iarba... Şi ciudaţii copaci din pădure... Jos de tot, în prăpastie, dincolo de norul de ceaţă, un delicat văl trandafiriu acoperea locurile nedeslușite aflate de partea cealaltă a rîului: pesemne că şi acolo se întindea tot o pădure trandafirie.

— Asta e absolut... absolut de necrezut! exclamă Ilia, desfăcîndu-şi braţele. Pe' cuvînt de onoare, asta nu se poate să existe!

— Nu-ţi arunca în vînt cuvîntul de onoare! îl dojeni Vrăjitorul. Doar vezi totul cu propriii tăi ochi.

— Cum să vă spun... se fîstîci băiatul. Noi am învățat la școală că în fiecare planetă există clorofilă, care în mod obligatoriu se înverzește sub acțiunea razelor de lumină. Ceea ce nu-i greu de înțeles: plantele respiră bioxid de carbon și sub influența clorofilei îl descompun și elimină oxigenul. În felul acesta ele asigură viața tuturor viețuitoarelor... Căci fără oxigen nu s-ar putea trăi.

— Într-adevăr, fără oxigen viața nu e posibilă, mormăi Vrăjitorul, dar cine ți-a spus ție că plantele acestea de aici nu respiră și ele bioxid de carbon, și nu expiră oxigen?

— Dar sînt trandafirii! Înseamnă că n-au clorofilă!

— Asta nu se știe încă. Există și pe pămîntul nostru plante trandafirii, ba chiar roșii, care conțin clorofilă. Ai auzit de algele roșii? O întreagă familie de alge. Se vede că n-ai ascultat cu atenție explicația profesorului... În treacăt fie zis, din algele roșii se obține iodul. Dar pînă acum savanții n-au lămurit încă originea lor. Se știe doar că algele au fost primele noastre plante, dar nu se știe ce culoare aveau. Eu cred că erau roșii! Algele au o admirabilă facultate de adaptare la diferitele condiții de mediu. Ele pot trăi și în mare, la adîncimi considerabile, și pe uscat! Aceste vestigii ale unei lumi antediluviene ne amintesc mereu de tinerețea ei.

— Bunicule! îl întrerupse Veronica. Dacă e așa cum spui tu, înseamnă că această planetă trandafirie e foarte tînără?

— Ce isteață ești! se bucură Vrăjitorul. De bună seamă că așa e.

Între timp, de după crestele înzăpezite un mănunchi de raze orbitoare începu să scapere, și soarele, un soare neștiut, necunoscut, dar aidoma celui cu care se obișnuiseră pe Pămînt, începu să strălucească vesel deasupra planetei, aruncînd raze de foc.

— E minunat! șopti Veronika emoționată.

CAPITOLUL AL ŞASELEA

în care Veronika şi Aleoşa sînt în primejdie de moarte

— Şi acum, spuse Vrăjitorul, Ilia Muromeţ, Dobrînia Nikitici şi cu mine mergem să vedem ce se întîmplă acolo jos în rîpă, iar Zabava şi Aleoşa Popovici rămîn să păzească Gînd-avionul.

— Bunicule! se bosumflă fetiţa. Vreau să vin şi eu cu voi.

El clătină din cap.

— Nu, drăguţo, nu se poate să lăsăm Gînd-avionul singur. Nu se ştie ce se poate întîmpla... Sper că n-o să-ţi fie frică şi nici n-o să te plictiseşti: doar cu tine rămîne un apărător neînfricat! Şi apucînd între degete nasul cojit al lui Aleoşa, trase de el. Să mergem, voinicilor!

Porniră cu paşi hotărîţi prin iarba foşnitoare şi curînd-curînd se făcură nevăzuţi în rîpă.

— Ştii ce, Aleoşa? spuse fetiţa. Cu globul nostru n-are ce să se întîmple dacă ne depărtăm puţin.

— Dar unde vrei să mergi? întrebă băieţelul alarmat.

— Nu departe... numai pînă la pădurea de colo, să vedem ce fel de copaci cresc în ea. Uite, de jur-împrejur e cîmp neted, aşa că nici n-o să ne luăm ochii de la Gînd-avion.

— Bine... Dacă vrei tu... se învoi el fără prea mare tragere de inimă.

Fetiţa o luă înainte. Fluturi imenşi, cu aripile la fel de trandafirii

ca și iarba, își luau zborul stîrniți de pașii lor, apoi se așezau la loc făcîndu-se nevăzuți.

Fiu-fiu, fiu-fiu... fluierau ici și colo păsări necunoscute.

Cîteva libelule, mari ca niște porumbei, începură să se rotească deasupra Veronikăi și a lui Aleoșa.

— Aoleu, înțeapă! strigă el deodată, dîndu-și o palmă peste ceafă și omorînd una din acele insecte ciudate. Ptiu, ce moale și scîrboasă e! Cred că sînt mai degrabă țînțari decît libelule.

Fetița nu răspunse. Continua să pășească fără grabă, privind înainte cu atenție și dînd la o parte iarba cu mîinile. Tulpinele grase, mustind de sevă, cu pămătufuri stufoase în vîrf, foșneau, se frîngeau și trosneau sub picioarele lor. Polenul trandafiriu, cu miros de miere, le vopsea mîinile. În curînd părul, genele și sprîncenele Veronikăi deveniră și ele trandafirii.

Dar soarele se înălța tot mai sus pe cer, la fel de senin și de albastru ca și cel de pe Pămînt. Începea să fie cald.

— Să ne întoarcem, propuse băiatul. Mi-e sete.

— O să ne odihnim puțin în pădure. Vrei? Uite de aici se vede bine Gîndavionul, și în jurul lui nu-i țipenie...

Se apropiau de pădure. Acum, cînd ochii lor se obișnuiseră cu culoarea trandafirie care copleșea toată această lume ciudată, pădurea li se păru deosebit de stranie. Se înălța înaintea lor, dreaptă, deasă și neclintită ca un zid, semănînd prea puțin cu o pădure pămîntească, deși copacii ei aduceau mai degrabă cu niște ferigi uriașe. Dar în adîncul acestei păduri trandafirii era la fel de întuneric ca și pe Pămînt și din desișurile ei tainice adia o răcoare umedă și plăcută.

— Ce bine e ai-ici! fredonă vesel fetița. Hai să alergăm! Prinde-mă, Aleoșa!

El se opri și mormăi nemulțumit:

— Ajunge! Nu merg mai departe.

— Încă puțin! Numai puțin.

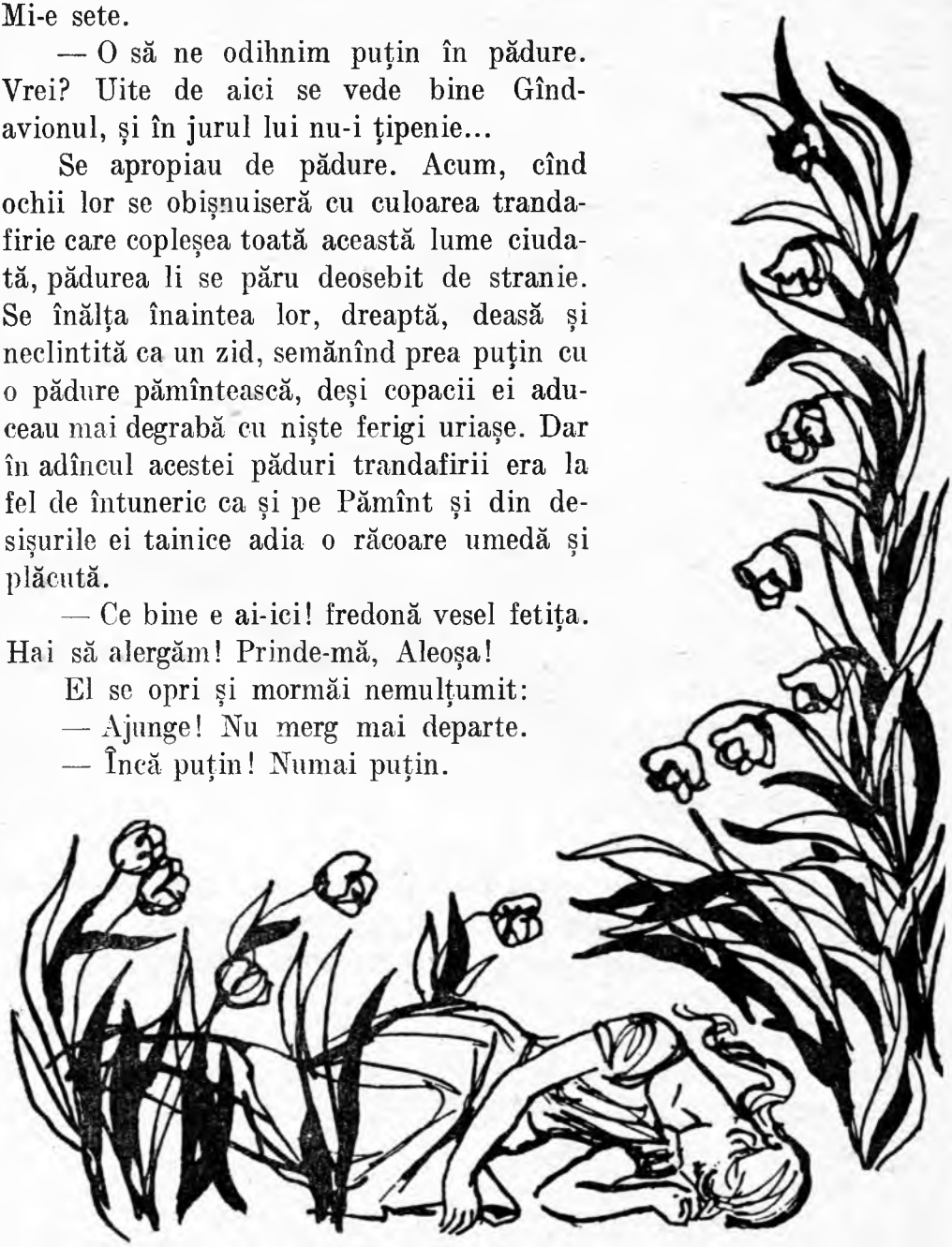

Rochița albastră se ivea ici și colo printre trunchiurile giganticelor ferigi. Acestea aveau tulpina noduroasă și mai curînd cafenie decît trandafirie. Un mușchi moale și la fel de cafeniu acoperea solul, înnăbușind zgomotul pașilor. Crengile, cu nenumăratele lor ramificații, se îmbinau sus, la mari înălțimi, și prin golurile dintre ele lumina soarelui cădea din loc în loc în coloane transparente, aurii.

— Veronika! strigă Aleoșa. Nu merg mai departe! Unde ești? Nu te văd!

— Sînt aici! răspunse ea de departe. Am dat peste o poiană plină de flori!... Mă auzi, Aleoșa? Sînt așa frumoase și miros atît de plăcut!...

Aleoșa se călăuzi după glasul ei și, ajungînd la marginea poienii, se opri uimit. Fetița stătea în mijlocul luminișului, înconjurată de flori înalte cu petalele de un roșu aprins. Un parfum dulceag și pătrunzător umplea tot văzduhul.

— Sînt elastice de parcă ar fi de cauciuc! strigă ea, rupînd cu mare greutate o floare și îngropîndu-și fața în ea. Nu-i așa că seamănă cu o lalea?

Dar Aleoșa nu mai apucă să-i răspundă, fiindcă Veronika scoase deodată un țipăt și se prăbuși.

— Ce-i cu tine? strigă Aleoșa, repezindu-se la ea. Dar fetița zăcea pe jos fără mișcare...

— Veronika, Zabava... gemu el năucit și, neștiind ce să facă, începu să plîngă.

În jurul lui, florile purpurii continuau să stea neclintite, revărsînd din gingașele lor potire o aromă îmbătătoare, caldă. Deodată băiatul simți că îl cuprinde amețeala...

CAPITOLUL AL ŞAPTELEA

în care Vrăjitorul şi cei doi viteji fac o neaşteptată descoperire

Între timp, Vrăjitorul, Ilia şi Nikita coborau coasta unui deal, biciuiţi de aceeaşi iarbă deasă şi trandafirie. Deasupra apei care bolborosea jos, în rîpă, continua să plutească o ceaţă albă şi deasă, care, pe măsură ce înaintau, îi învăluia din ce în ce mai caldă şi mai umedă.

— Apucaţi-vă de mîini, prieteni, ca să nu ne rătăcim. Prin ceaţă, glasul Vrăjitorului suna înnăbuşit, ca de sub pămînt. Ia staţi: mi se pare mie că asta nu e ceaţă, ci cel mai obişnuit abur... Da... Nu mai încape îndoială!

Făcură încă vreo zece paşi şi se opriră lîngă o stîncă de sub care ţîşnea un şuvoi puternic de apă care se prefăcea într-un torent limpede. Vîntul ridica rotocoalele de aburi şi le purta sus, pe deal.

La picioarele lor apa clocotea cu un zgomot atît de asurzitor încît fură nevoiţi să strige, ca să se audă unul pe altul. Mai întîi Vrăjitorul, apoi băieţii băgară mîinile în apă. Era clocotită şi atît de limpede, încît chiar şi prin ochiurile şi vîrtejurile ei se vedea fundul pietros.

Cosmonauţii mergeau încet pe malul stîncos al torentului. Dar cînd rotocoalele de abur se împrăştiară, văzură că izvorul cel fierbinte dădea naştere unui rîu care curgea larg la vale. Din loc în loc se zăreau insuliţe mici cu o bogată vegetaţie trandafirie. Două păsări mari,

speriate de apariția lor, se ridicară în zbor din tufișuri, și cu țipete guturale dispărură în ceață. Fără îndoială, țipătul lor neliniștit fu ca un semnal de alarmă pentru tovarășele lor, fiindcă din toate părțile se ridicară în văzduh sute de păsări, care, ca un imens nor întunecat, acoperiră într-o clipă tot cerul. Zgomotul aripilor lor semăna cu unul din acele uragane care pornesc pe neașteptate și se potolesc la fel de brusc cum au început.

Dar se vede că acest uragan mai deranjase și o altă vietate, venită acolo la adăpost și care ațipise pesemne în apa caldă, fiindcă în mijlocul rîului începu să se miște greoi ceva negru, nedeslușit. Apoi pămîntenii văzură lungindu-se deasupra apei un gît ca de șarpe, gros, și cu un cap mic cît pumnul. Capul roti fără grabă niște ochi mici, întîi spre dreapta, apoi spre stînga și abia după aceea deasupra apei se ivi o coșcogeamite matahală cenușie.

Cei doi viteji se speriară și se strînseră repede în jurul Vrăjitorului, dar acesta începu să rîdă și să-și frece mîinile.

— Un brontozaur! exclamă el vesel ca un copil. Pe barba mea, ce specie superbă! Gîndiți-vă, această reptilă ierbivoră cîntărește nu mai puțin de patruzeci de tone! Mititica! E un exemplar minunat! Nu vă fie frică, voinicilor! Acest animal e fioros numai ca înfățișare, dar e blînd ca un iepuraș... Și unde mai pui că nu mănîncă nici un fel de carne!

Tîrîndu-se încet prin apă, brontozaurul ieși pe mal și se scutură cu zgomot. Greoaie, coada lui lungă de cîțiva metri plesni de cîteva ori apa, stîrnind o cascadă de stropi. Întinzîndu-și apoi grumazul la fel de lung, namila privi fără grabă în jurul ei. După aceea, își încovoie liniștit gîtul, deschise botul, care semăna cu al unui șarpe, și smulse cu zgomot un smoc de iarbă trandafirie. Apoi grumazul i se ridică din nou în sus și începu să rumege sonor și tacticos, cu ochii ei mici pe jumătate ascunși sub pleoapele lenețe, cenușii.

Dar deodată încremeni. Ai fi zis că încetase chiar să mai respire. Iarba nemestecată îi căzu din bot pe nisip. Din apropiere, din hățișul trandafiriu, răsunară niște urlete înspăimîntătoare. În aceeași clipă, în ciuda înfățișării lui stîngace, brontozaurul se răsuci cu o repeziciune

de care nu părea în stare, dar nu ca să o ia la goană: rămase locului, legănîndu-şi grumazul lung, cu ochii scăpărînd de înverşunare, în timp ce gîtlejul lui slobozea ţipete războinice, puternice ca nişte tunete. Ar fi fost greu de spus cu ce aduceau mai mult: cu răgetul unui leu sau cu mugetul înfuriat al unui taur, dar erau atît de îngrozitoare, încît băieţii, speriaţi, se lipiră din nou de Vrăjitor.

Brontozaurul începu să lovească pămîntul cu coada, gata de luptă.

Se scurse o secundă, două. Şi iată că din tufişuri se ivi un bot hidos, rînjit, cu o limbă lungă, bifurcată, care ţîşnea mereu ca un fulger, printre şirurile de colţi ascuţiţi. Mai trecură cîteva secunde şi pe nisip apăru, tîrîndu-se, un fel de şopîrlă sau de crocodil, mare cît un elefant şi cu patru labe uriaşe. Monstrul acesta era puţin mai mic decît celălalt, dar după felul în care se pregătea de luptă, lipindu-şi burta de nisip, gata-gata să se năpustească, şi după îndîrjirea cu care îşi încorda spinarea acoperită cu o carapace aurie, de os, se vedea că brontozaurul are în faţă un duşman periculos.

— Asta ce-o mai fi? mormăi Vrăjitorul. Cumva un dinocefal? Tot ce se poate. Dacă mă gîndesc bine, e sigur un dinocefal şi încă unul dintre cei mai fioroşi, aşa că acum, dragii mei, vom asista la o încăierare nemaivăzută încă de ochi omenesc.

Deodată dinocefalul se repezi la atac. Dar în aceeaşi clipă brontozaurul îşi mişcă coada; se auzi o bubuitură ca de tun şi colosul blindat zbură cît colo şi căzu pe spate.

Băieţii ţipară de spaimă şi de mirare.

Şi totuşi, dinocefalul era înzestrat cu o rezistenţă uriaşă, căci aproape pe loc se ridică pe labe şi făcu un salt. Dar din nou fu răsturnat. De cîteva ori la rînd se năpusti asupra adversarului său, care de fiecare dată îl lovea cu coada lui năprasnică, dar tot mai slab. Pînă ce coada brontozaurului, grea de cîteva tone, şuieră în gol şi căzu pe mal, de unde se ridicară trombe de nisip şi de argilă roşie.

Atîta aştepta dinocefalul, ca să atace din nou. Cei doi giganţi se încleştară într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, împroşcîndu-i pe cosmonauţii, încremeniţi, cu apă şi bulgări de lut. Sub picioarele lor solul se zguduia, şi undeva departe, dincolo de rîu, ecoul repeta

urletele lor sălbatice. În cele din urmă fălcile enorme ale dinocefalului apucară grumazul lung al brontozaurului. Se auzi un trosnet și un șuvoi de sînge roșu țîșni cu putere în văzduh. Brontozaurul horcăi puțin, apoi amuți, răpus.

Dinocefalul rămase prăbușit peste leșul mătăhălos al adversarului său; se odihnea cu ochii închiși, gîfîind, în timp ce sîngele brontozaurului se scurgea gîlgîind. Într-un tîrziu deschise ochii, se ridică pe labele dinainte și începu să smulgă cu dinții din carnea brontozaurului. Avea maxilarele căptușite cu dinți ascuțiți ca briciul, care rupeau cu ușurință hălci uriașe de carne. Înghițea cu lăcomie, pe nemestecate, scuturîndu-și capul cuirasat și rîgîind mulțumit. Un colos sfîșia alt colos... Era un spectacol de-a-dreptul scîrbos.

— Eu nu pot... să văd așa ceva, șopti Nikita. Hai să plecăm de aici, vă rog...

Vrăjitorul nu avu timp să-i răspundă, pentru că pe neașteptate dinocefalul se opri din mestecat și-și ațintì asupra lor ochii săi roșii și tulburi.

Nu se grăbea să atace. Poate că era mirat de apariția acestor ființe nemaivăzute; sau poate că în el se trezise acel fior involuntar, pe care îl simțiseră cîndva pe Pămînt animalele la apariția acelei ființe superioare — Omul.

Cosmonauții încremeniseră. Trecură cîteva secunde, fără ca dinocefalul să-și ia de la ei ochii rotunzi și injectați.

Deodată căscă botul, își repezi afară limba bifurcată și scoase un hîrîit răgușit.

Legănîndu-se pe labele-i scurte, se depărtă de trupul brontozaurului, își lipi burta de nisip și hîrîi din nou.

— Să fugim! țipă Nikita și se trase îndărăt.

Dinocefalul se repezi spre ei. Dar în aceeași clipă se petrecu un lucru cu totul de neînțeles: uriașa reptilă făcu o tumbă prin aer și căzu greoaie pe spate, trosnind asurzitor pe pietre cu carapacea ei vîrtoasă. Coada i se zbătu de cîteva ori, convulsiv, apoi înțepeni. Murise.

— Asta... dumneavoastră ați făcut-o? întrebă Ilia, galben la față, dar începînd să-și vină în fire.

— Nu, nu eu, clătină încet din cap Vrăjitorul și se apropie nedumerit de hoitul dihaniei.

— Atunci, cine?

— Nu știu, nu știu nici eu, răspunse bătrînul, ridicînd din umeri. Am impresia că dinocefalul a fost ucis de un curent electric sau... sau poate de sunete ultrascurte... Nu înțeleg... Se petrec pe această planetă lucruri ciudate... extraordinare. Nu credeam că...

Dar nu apucă să-și isprăvească fraza, că tufișurile trandafirii se mișcară foșnind și pe mal își făcură apariția patru oameni. Erau oameni și nu altceva, fiindcă stăteau în două picioare. În mîini aveau niște țevi scurte argintii cu o mulțime de clape întunecate, iar în loc de haine purtau un fel de salopete galbene și subțiri, care le mulau, din cap pînă-n picioare, trupurile zvelte. Se opriră la cîțiva metri de cosmonauți și-și îndreptară țevile spre ei. Chipurile nu li se puteau vedea din pricina măștilor galbene, doar prin deschizătura îngustă din dreptul frunții li se zăreau sclipind ochii atenți și curioși.

— Acum nu mai înțeleg nimic! spuse încet Vrăjitorul. Pe această tînără planetă unde, ținînd seama de cele ce am văzut, viața nu pare a fi apărut prea de mult, n-ar fi trebuit să existe încă ființe cugetătoare! Of, sînt un prost bătrîn! Trebuie să mi se ia îndărăt titlul de Vrăjitor!

Auzindu-i glasul, oamenii în salopete galbene începură să se agite. Unul dintre ei, care se afla mai în față, spuse cu o voce guturală, dar melodioasă:

— *Sino tau*?

Din felul în care rostise aceste vorbe se vedea că era o întrebare. Vrăjitorul ridică mîinile și zîmbi pașnic.

— Regret foarte mult, dar mi-e cu neputință să vă răspund.

Omul în galben repetă:

— *Sino tau*?

— Nu, nu, mai bine nu ne întrebați, continuă să zîmbească Vrăjitorul. Dacă însă pornim cu toții spre Gînd-avionul nostru, unde am o cutiuță universal-traducătoare, voi putea înțelege cuvintele voastre și vă voi lămuri cine sîntem. Și, cu un gest, îi invită pe necunoscuți să-l urmeze spre colină.

— *Toto*! strigă aspru omul în galben.

— Aha, înțeleg! făcu Vrăjitorul. Probabil că „toto" înseamnă „nu e voie". Așa că, voinicilor, sîntem prizonieri. Dar în cazul acesta, stimabile, îngăduie cel puțin unuia dintre băieți să tragă o fugă să-mi aducă cutiuța.

Îl indică cu degetul pe Nikita, apoi arătă din nou colina.

De astă dată, necunoscuții părură să-l fi înțeles pe Vrăjitor. Se sfătuiră puțin între ei cu vocile lor guturale, apoi cel din față îl desemnă cu mîna pe băiat.

— *Ridu!*

— *Ridu!* repetă și Vrăjitorul. Fugi, Nikita, altfel, pe barba mea, e vai de noi... Cutiuța e în Gînd-avion, sub fotoliul meu...

Nikita începu să alerge din toate puterile, ca să-și îndeplinească misiunea.

CAPITOLUL AL OPTULEA

în care Nikita dă ajutor Veronikăi și lui Aleoșa

În timp ce se apropia gîfîind de Gînd-avion, Nikita văzu, înainte de orice, că Veronika și Aleoșa dispăruseră. La început crezu că se ascunseseră în iarbă.

— Nu vă mai prostiți! spuse el tare, ștergîndu-și cu mîneca sudoarea de pe față. Nu-i timp de glume acum! Hei! Unde sînteți?

Dar nu-i răspunse nimeni. Numai în iarba trandafirie care foșnea necontenit în bătaia vîntului fluierau sonor niște viețuitoare nevăzute.

Băiatul se uită neliniștit în jur, apoi aruncă o privire și în Gînd-avion. Înăuntru dogorea și nu se vedea țipenie de om.

— Aleoșa! Zabava! începu el să strige din răsputeri. Unde sînteți? Și abia atunci văzu în iarba moale și fragilă urme care duceau spre pădure.

„Halal paznici!" gîndi el și, fără să mai stea pe gînduri, o luă la fugă pe urmele lor, stîrnind roiuri de fluturi și libelule trandafirii.

Nu se opri decît odată ajuns în pădure, la umbra uriașelor ferigi. Pașii tovarășilor lui se pierdeau pe mușchiul moale.

— Prie-e-eteni! strigă desperat Nikita, rupînd înspăimîntătoarea liniște din jur.

— E-eteni! îi răspunse ecoul.

— Unde sînteți?

— E-e-ți? îi răspunse iar pădurea, în a cărei tainică întunecime pătrundeau stîlpi străvezii de lumină albă.

Băiatul se sprijini de o ferigă înaltă și izbucni într-un plîns cu sughițuri. În clipa în care credea că nu-și va mai găsi niciodată prietenii în mijlocul acestui codru străin și ostil, i se păru că aude un suspin înnăbușit. Poticnindu-se în rădăcinile încîlcite ale ferigilor, se duse glonț spre locul de unde veneau acele sunete. Într-o poiană, plină cu uriașe lalele roșii, dădu, cu multă greutate, peste Veronika și Aleoșa. Zăceau întinși, palizi și nemișcați, printre florile ce păreau că-și înclină gingaș spre ei corolele învoalte.

— Prieteni... spuse Nikita cu glas tremurător.

Aleoșa deschise ochii și șopti:

— Nu respira... florile emană un fel de gaz, și închise ochii, sfîrșit.

Nikita înțelese. Silindu-se să nu respire, o luă în grabă pe fetiță și o duse deoparte, la umbra ferigilor, unde o culcă pe mușchi. Lipsa de aer îl înnăbușea. Își șterse fruntea nădușită, trase adînc în piept aer curat și se repezi din nou în mijlocul florilor. Luîndu-și în brațe prietenul, îl tîrî cu ultimele lui puteri pînă la ferigi și se prăbuși alături de el pe covorul de mușchi.

Rămaseră culcați multă vreme, tăcuți și fără vlagă. Într-un tîrziu un sunet neînțeles ajunse la urechile lui Nikita. I se păru că cineva își trage piciorul dintr-un noroi gros și cleios.

Pff-ștoc — se auzea din ce în ce mai aproape. Apoi urma o scurtă tăcere. Și din nou — pff-ștoc...

Deschise ochii și văzu la cîțiva pași o floare înaltă cu petale roșii.

Rădăcinile de-un roșu închis ale florii, ieșite la suprafață, se strîngeau, ca cele mai obișnuite omizi, și se tîrau! Se tîrau fără oprire! își smulgeau cu îndîrjire din pămînt ventuzele mari și umede — pff-ștoc — și se furișau tot mai aproape de copii. O dată cu rădăcinile, se deplasau și tulpinile, frunzele, corolele roșii...

— Sînt vii! exclamă Nikita, sărind în picioare. Sculați-vă! Repede!

Veronika și Aleoșa se ridicară anevoie.

— Sînt foarte amețită, spuse fetița, cînd porniră pe drumul de întoarcere.

De-abia acum „salvatorul" observă că fața, gîtul și mîinile prietenilor lui erau acoperite cu pete roș-albăstrii.

— Ce-ați pățit? exclamă el.

Fetița privi la Aleoșa, apoi la mîinile ei și întrebă cu teamă:

— Și fața mi-e tot așa?

— Da... înseamnă că florile astea s-au lipit de voi, ca niște lipitori.

Ea începu să plîngă, cum plîng fetițele cînd se tem să nu-și piardă frumusețea.

— Veronika, o rugă Nikita, te rog foarte mult nu plînge...

Ca orice bărbat, nu suporta să vadă lacrimi.

— Trebuie să arăt groaznic! spuse fetița printre sughițuri, întorcîndu-se cu spatele.

— Ba ești foarte frumoasă! Pe cinstea mea! spuse cu aprindere Nikita.

— Vînătăile astea or să se ducă repede, o liniști Aleoșa, căruia, de cînd trecuse primejdia, îi revenise piuitul. Hai să ne întoarcem și să distrugem blestematele astea de flori.

— Nu se poate, se împotrivi Nikita. Sîntem așteptați...

Și le povesti despre uimitoarea întîlnire cu oamenii în salopete galbene. Alarmați, copiii grăbiră pasul.

CAPITOLUL AL NOUĂLEA

în care cosmonauții află că numele planetei trandafirii este Eo Tau, adică Steaua Dimineții

În cele din urmă se vede că oamenii în galben își închipuiră că băiatul îi trăsese pe sfoară, ascunzîndu-se, căci, după ce se sfătuiră în limba lor, porunciră Vrăjitorului și lui Ilia să pornească spre colină, unde îi urmară ținînd îndreptate asupra lor țevile lor argintii. Cînd Veronika și tovarășii ei ieșiră din pădure, Vrăjitorul și Ilia, escortați de ciudații oameni, tocmai se apropiau și ei de Gînd-avion. Văzînd petele de pe fețele copiilor și urmele întunecate de sevă de pe hainele lor, necunoscuții începură să vorbească agitați, toți deodată, explicîndu-și ceva unul altuia.

— Of, nepotico, spuse bătrînul, văd că ați pățit ceva neplăcut! Sînt sigur că numai curiozitatea ta e de vină!

— Iartă-mă, bunicule...

— Întotdeauna te iert, oftă el. Și cu atît mai mult acum, cînd înainte de toate trebuie să mă lămuresc cu cine avem de-a face pe această planetă.

Bătrînul dispăru în Gînd-avion și reapăru imediat cu o cutiuță albastră, metalică. Își petrecu peste umeri niște curele, își potrivi cutiuța pe piept, apăsă pe un buton și-n cutiuță se auzi un păcănit.

Înțelegînd că nu sînt în primejdie, necunoscuții își lăsară în jos țevile argintii și priviră cu mult interes spre aparat.

— De ce ne-ați arestat, preacinstiților? întrebă bătrînul și în cutiuța magică se auzi un glas metalic, care traduse pe loc fraza vrăjitorului într-o limbă necunoscută.

— *Tico lizaro niftu?*

Surprinși, necunoscuții începură să rîdă. Era un rîs cît se poate de omenesc.

— *Eli Sino Tau?* răspunse tot cu o întrebare unul din ei. *Eli Sinot?*

Glasul metalic din cutiuță traduse:

— Veniți de pe Steaua Furtunilor? Sînteți sinoți?

— Dar care e planeta sinoților — Steaua Furtunilor? întrebă la rîndul lui Vrăjitorul.

— Cum, nu știți? se miră necunoscutul.

— Nu, jur pe barba mea!

— Sino Tau este una din cele trei planete ale Soarelui nostru.

— Cum se numește planeta pe care ne aflăm acum?

— *Eo Tau* — Steaua Dimineții. Este cea mai tînără planetă a sistemului nostru solar.

— Dar voi, dragii noștri necunoscuți, locuiți în permanență aici, pe Steaua Dimineții?

— Nu, noi sîntem Eferieni şi locuim pe cea de-a treia planetă, cea mai bătrînă. Ea se numeşte *Eferi Tau*, adică Steaua Rece.

— Încîntat de cunoştinţă... Şi cum te numeşti dumneata, stimate eferian?

— Klad.

— Îmi pare bine, răspunse Vrăjitorul. Deci, precum bănuiam, sînteţi călători cosmici, ca şi noi. Nu-i aşa?

— Într-adevăr, am venit încoace de pe Steaua Rece. Dar, spuneţi-mi, dumneavoastră şi copiii, de unde aţi venit?

Cu un gest amabil, Vrăjitorul îi pofti pe toţi să intre în Gînd-avion, unde le arătă harta stelară. Aceştia se uitară cu atenţie la miriadele de punctişoare strălucitoare de pe fondul întunecat al hărţii.

— Iată Soarele vostru, spuse Vrăjitorul. Vedeţi, e aici, pierdut într-un mănunchi lunguieţ de stele. Noi numim această constelaţie oarecum neobişnuită Părul Veronikăi...

Klad tăcu multă vreme, gîndindu-se.

— Această hartă stelară mi se pare cam ciudată, spuse el într-un tîrziu. Soarelui nostru noi îi spunem Lado.

— Iar acum am să vă arăt Lado-ul nostru, zîmbi Vrăjitorul. Priviţi această constelaţie, prieteni! Iată cea mai mare stea — Alfa Centauri. Şi alături de ea o steluţă foarte mică. Acesta e Soarele nostru! E foarte departe de aici, dar, credeţi-mă, este un soare minunat!

Cred că e cam de aceeași mărime ca Lado-ul vostru. Numai că Soarele nostru nu are trei planete, ci nouă. Pe una din ele locuim noi. Planeta noastră se numește Pămînt!

— Pămînt... repetă gînditor Klad.

— Da, iar noi sîntem pămînteni.

— Pămînteni... pronunță cu greu Eferianul și cosmonauții noștri avură impresia că ridicase din umeri. Nu, asta nu se poate... adăugă el politicos.

— Ce nu se poate, stimate Klad?

— Să fi venit dintr-un sistem solar atît de îndepărtat.

— De ce?

— Pentru asta nu-ți ajung nici mai multe vieți, chiar dacă zbori cu cea mai mare viteză existentă pe lume — cu viteza luminii. Sinoții au descoperit deja secretul acestei viteze, dar nici ei nu riscă să plece în călătorie decît pe sistemele solare ale stelelor cele mai apropiate de Steaua Furtunilor... Voi numiți aceste stele Părul Veronikăi. O, Pămînteni, nouă firește că ne e cunoscută de mult constelația voastră, dar ea ne-a fost întotdeauna inaccesibilă. Ni se părea că nu putem ajunge la ea decît în gînd. De aceea am și botezat îndepărtata voastră constelație — *Lotari Taus*, adică Constelația Visurilor.

— Foarte frumos! exclamă Vrăjitorul. Nu-i așa, copii, că e bine să trăiești într-o asemenea constelație? Dar să continuăm... Ești aproape de adevăr, prietene Klad. Înseamnă că totuși există o asemenea forță minunată, dată firii de o minte înțeleaptă! Noi sîntem în posesia acestei forțe, te rog să mă crezi! Iar acest glob minunat, care ne-a adus pînă aici, se numește Gînd-avion!

— Gînd-avion? repetă Klad și-și duse mîna spre capul acoperit de masca galbenă.

— M-ai înțeles perfect! se bucură Vrăjitorul. Și acum să-mi mai răspunzi la o întrebare: de ce vă temeați, cînd ne-ați luat drept reprezentanți ai Stelei Furtunilor, drept sinoți?

— Sinoții sînt dușmanii noștri de neîmpăcat! spuse așa de repede și de brusc eferianul, încît glasul metalic din cutiuța albastră se înecă traducîndu-i cuvintele. Vei afla în curînd totul, prietene Pămîntean.

Acum trebuie să ne ocupăm fără întîrziere de copii; doar sînt intoxicați cu otrava *Tiberi Kato*, florile morții.

— Otrăviți? spuse îngrozit Vrăjitorul și se prăbuși năucit într-un fotoliu. Ce-ai făcut, Zabava?

Fetița vru să răspundă ceva, dar nu izbuti decît să-și miște buzele albe, fără să poată articula nici un cuvînt. Ochii ei albaștri priveau cu groază spre Eferian.

— Nu te teme, micuțo, spuse Klad cu blîndețe, otrava florii Tiberi Kato devine mortală numai după al doilea răsărit al lui Lado. Mai avem vreme... Dar ca să preîntîmpinăm acțiunea ei, trebuie să mergem neîntîrziat în munți, unde se află o tabără provizorie a cercetașilor cosmici veniți de pe Steaua Rece.

CAPITOLUL AL ZECELEA

în care Pământenii zboară pe deasupra Stelei Dimineții

În mîna lui Klad apăru o cutie mică de culoare deschisă. La început, Pământenii crezură că era vorba de nişte chibrituri. Dar Eferianul pronunță răspicat în cutiuță:

— *Emi vur tonto...*

— Vorbește conducătorul expediției, traduse imediat glasul metalic.

— Plantonul expediției la ordinele dumneavoastră, răsună răspunsul în cutiuță.

Ilia îi dădu un cot lui Nikita şi-i şopti entuziasmat:

— E un aparat de radio! Desigur cu tranzistori...

Klad continuă:

— Planton, trimite de urgență un aparat de zbor în valea Izvoarelor Fierbinți.

Urmă o scurtă pauză, după care glasul plantonului comunică:

— Aparatul de zbor s-a ridicat în văzduh.

Ieşiră cu toți din Gînd-avion, şi în urma lor uşa se închise fără zgomot.

Soarele roşu, orbitor, se afla chiar la zenit. Aerul era încins şi apăsător. Păsările, care cîntaseră toată dimineața în vale, amuțiseră. Vîntul se oprise, iar iarba trandafirie îşi aplecase pămătufurile pu-

foase de parcă ar fi încremenit prosternată în fața atotputernicului și neîntrecutului Lado. De după ferigile pădurii, se ridică un nor negru-albăstrui, pe a cărui întunecime se zbăteau fără încetare fulgere în zigzag, care păreau că vor zadarnic să iasă în afară. Un tunet leneș, ca un țipăt îndepărtat de brontozaur, bubui în depărtare.

— Oho! spuse Vrăjitorul. Vine ploaia!

— Pe Steaua Dimineții plouă foarte des, răspunse Klad, dar asta să nu vă neliniștească. Furtuna nu va împiedica zborul nostru. Ne putem ridica cu ușurință deasupra norilor.

Vrăjitorul privi spre Gînd-avion. Eferianul îl înțelese și fără cuvinte și-i spuse curtenitor:

— Nici asta să nu vă îngrijoreze. Gînd-avionul vostru va rămîne în paza celor trei tovarăși ai mei. Au arme de nădejde! Și își arătă țeava lui argintie.

Nikita, pe care, după cît se vedea, nu-l prea impresionase știrea că prietenii îi fuseseră otrăviți de florile morții, întrebă cu mult interes:

— Spuneți-mi, vă rog, acolo lîngă izvor, dumneavoastră ați omorît dinocefalul? Cu această țeavă?

— Da, băiatule.

— E încărcată cu gloanțe?

— Nu, este un condensator de energie ultrasonoră. Animalul, pe care tu îl numești dinocefal, a fost ucis de o rază ultrasonoră.

— Nu v-am spus și eu același lucru? zîmbi încîntat Vrăjitorul, mîngîindu-și barba. Nu, bătrîn bărbos, încă n-ai pierdut dreptul de a te numi Vrăjitor!

— Această armă are o forță colosală, continuă Klad. O rază ultrasonoră distruge fulgerător celulele.

Eferianul își ridică țeava argintie și o îndreptă spre iarba deasă din apropiere. O supapă pocni abia auzit, și plantele trandafirii se prăbușiră, ca retezate de o coasă nevăzută.

— Ei da! exclamă Nikita. Dacă am fi avut cu noi așa ceva, la ora asta florile morții putrezeau de mult în pădure.

Dar pe fetiță o interesau prea puțin armele cumplite ale Eferienilor. Apărîndu-se cu mîinile de razele arzătorului Lado, își umezea mereu buzele uscate și sfîrși prin a șopti plîngăreț:

— Vai ce sete mi-e!

Spusese asta foarte încet, totuși glasul din cutiuță traduse de îndată.

— *Perito famur*...

Klad scoase dintr-un buzunar lateral o placă rotundă, care în mîinile lui se transformă deodată într-un vas mare și transparent.

— Un pahar pliant! șopti Aleoșa, trecîndu-și vîrful limbii peste buze, pentru că și pe el îl chinuia de cîtva timp setea.

Eferianul întinse fetiței vasul. Ea îl luă, apoi murmură dezamăgită:

— Dar e gol...

— Așteaptă, se va umple imediat! zîmbi Klad. Prin deschizătura măștii, ochii îi sclipeau înveseliți.

Se grăbi să toarne în pahar o cantitate mică dintr-un praf anume pe care îl avea la el. Praful începu să sfîrîie, aerul de deasupra paharului se învîrteji ușor și după cîteva secunde acesta era plin ochi cu apa cea mai limpede.

— Bea, fetițo!

Veronika duse cu lăcomie paharul la buze.

— Ce apă ciudată! zîmbi ea recunoscătoare. E rece și bună... Mulțumesc frumos!

Pe urmă băură și băieții.

— O reacție chimică, spuse Vrăjitorul, luînd paharul cu o nouă porție de apă. După cîte înțeleg, stimate Klad, voi obțineți acest lichid chiar din văzduh?

— Da, prietene pămîntean: atmosfera de pe Eo Tau conține cel puțin cinci procente de vapori de apă. Iar acum, vom pleca în munți...

Aparatul lor de zbor, asemănător cu o pasăre mare, albă, se ivi de după nori, dînd lin din aripi, și începu să coboare vertiginos. Curînd pasărea se lăsă ușor în iarbă, nu departe de Gînd-avion.

— Un aparat de zbor cu aripi mobile în loc de elice! exclamă Vrăjitorul. Asta presupune că posedați pe deplin secretul zborului păsărilor.

Pămîntenii urcară o scară mică pînă la cabină și se așezară pe niște strapontine comode. Ilia îl privi întrebător pe Vrăjitor:

— Am impresia că la Eferieni totul e făcut din mase plastice: avionul ăsta, costumele, paharul pliant, ba chiar și armele...

— Tot ce se poate, spuse gînditor Vrăjitorul. Ai să vezi, dragă Ilia, că în curînd masele plastice vor constitui baza întregii vieți și la noi pe Pămînt. A fost cîndva o epocă de piatră... A urmat una de bronz... Iar acum începe era maselor plastice. Cel mai extraordinar și mai rezistent material, cum nu există altul!

Un tunet puternic se rostogoli din norii care acoperiseră cerul. Klad se urcă grăbit în cabină și în aceeași clipă deasupra capetelor cosmonauților se auzi un foșnet ușor care încetă însă imediat. Pămîntenii pricepură, cu oarecare întîrziere, că deasupra lor apăruse un acoperiș ușor în formă de cupolă, atît de transparent, încît părea că de fapt nimic nu-i despărțea de lumea exterioară. Cu deosebirea că dintr-o dată îi învăluise o liniște adîncă. Descărcări electrice brăzdau cerul întunecat, dar ei nu le auzeau...

Văzură apoi cum cei trei Eferieni rămași lîngă Gînd-avion le făceau semne de bun-rămas. Aparatul de zbor se desprinse ușor de pe suprafața planetei și, prinzînd viteză, se înălță deasupra văii.

În fața ochilor cosmonauților se deschise o priveliște uluitoare. Cîmpia cea trandafirie se întindea pînă hăt, departe, iar în stînga ei se zăreau niște văi și dealuri line. Și peste tot pluteau aburii izvoarelor fierbinți. De la înălțime, acestea păreau foarte mici, ca și cum cineva ar fi risipit în iarba trandafirie fuioare de vată. Pîrîiașe și rîulețe șerpuitoare se iveau ici și colo.

Umbra norilor se tîra încet peste vale. Pornind de la linia orizontului, o pădure nesfîrșită, asemănătoare cu un uriaș covor tranda-

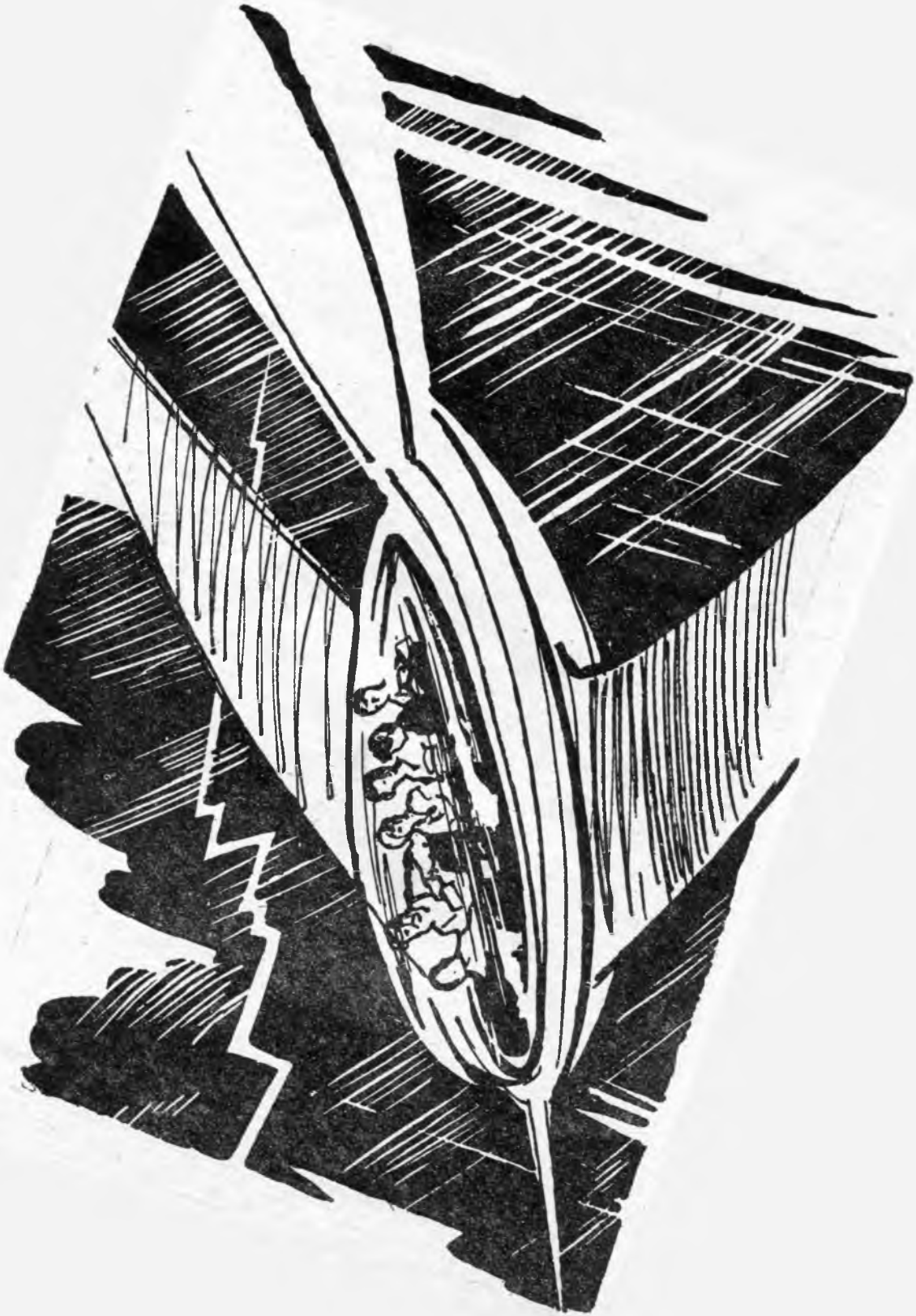

firiu, atrăgea perdeaua cenușie a ploii. Norii erau foarte aproape de cosmonauți și razele soarelui nevăzut aureau delicat contururile lor zdrențuite.

După cîteva clipe, norii rămaseră în urmă, și călătorii văzduhului fură nevoiți să-și închidă ochii din pricina soarelui care năvălise în cabină.

Aparatul de zbor părăsi valea și începu să plutească peste pădure. Deasupra celei mai înalte culmi, în formă de con, se zărea un fumuleț subțire.

— Un vulcan! exclamă Ilia, rupînd tăcerea.

— Da, încuviință Klad, un vulcan în activitate. Noi îi spunem *Gaustaf*, adică „Aruncătorul de flăcări".

Pe neașteptate, munții cu crestetele acoperite de zăpadă dispărură și cosmonauții se pomeniră într-un defileu întunecos. Stîncile negre care se îngrămădeau de-o parte și de alta treceau în goană pe lîngă ei.

Veronika scoase un strigăt de spaimă. I se păruse că aveau să se ciocnească de o stîncă ascuțită, care se apropia vertiginos. Dar aparatul, abia înclinîndu-se pe o parte, ocoli ușor stînca și fetița scoase un alt strigăt, de astă dată încîntat și vesel.

— Marea!

— Oceanul! o corectă Klad.

Înaintea lor se zărea o întindere albastră nesfîrșită.

Aparatul de zbor ieși din trecătoare și coti brusc la stînga.

Fermecați, cosmonauții priveau în tăcere, cu fețele încremenite într-un zîmbet uimit. Într-adevăr, priveliștea era de o măreție fără seamăn.

În dreapta, pe o întindere de trei-patru kilometri, oceanul, de un albastru întunecat, uleios, scînteia sub razele soarelui.

În stînga se înălțau munți acoperiți cu o vegetație trandafirie. În spatele lor era un al doilea lanț pleșuv și stîncos. Iar departe de tot se profila, impunătoare, o culme înzăpezită, strălucind orbitor în lumina soarelui de amiază.

Gaustaf-ul apăru din nou, înălțîndu-se maiestuos deasupra tuturor celorlalți munți. De vîrful lui ascuțit era aninat un nor strălucitor.

Fumul întunecat al vulcanului îl cuprindea din două părți, de parcă l-ar fi îmbrățișat.

— Ajungem imediat în tabără, spuse Klad și, cu o mișcare ușoară, își scoase masca galbenă.

Pământenii îl priviră cu o curiozitate nedisimulată. Avea un obraz prelung, cu o piele foarte albă, lipsită parcă de vlagă. Deasupra frunții înalte i se vedea părul rar și ușor ondulat. Încolo avea trăsături obișnuite, de Pământean, cu nas drept și buze subțiri; ochii lui mari și întunecați priveau spre străini cu un zîmbet binevoitor.

Numai genele și sprîncenele îl deosebeau de Pământeni. Le avea stufoase și negre, și linia lor întunecată sublinia parcă și mai mult albeața obrazului.

— Știi, prietene Klad, începu să rîdă Vrăjitorul, orice Pămînteancă frumoasă ți-ar invidia genele astea.

— Pe planeta noastră rece se iscă foarte des uragane cumplite, care stîrnesc vîrtejuri de praf și nisip: am fi orbit de mult cu toții, dacă ochii nu ne-ar fi apărați de asemenea gene, răspunse Klad.

— Am înțeles, spuse Vrăjitorul, și-și atinse cu demnitate barba. Dar, iartă-mă că te întreb, de ce fețele Eferienilor nu sînt împodobite cu asemenea bărbi?

— Cum adică „împodobite"? se miră Klad. Mie asta nu mi se pare o podoabă.

— Cum așa? se ofensă Vrăjitorul.

— Zău, după mine barba este complet inutilă.

— Ei, drăcia dracului! exclamă Vrăjitorul. Eu am o cu totul altă părere despre barba mea!

Klad începu să rîdă.

— Nu înțeleg expresia asta „drăcia dracului", prietene Pământean... Cutiuța dumitale n-a putut să traducă cuvîntul „drac", probabil pentru că în limba noastră nu are echivalent.

— Cum să-ți spun, se încurcă Vrăjitorul, cuvîntul ăsta nu înseamnă nimic... e numai așa, o vorbă...Adevărul e că printre anumiți oameni ignoranți, din care mai există și azi pe Pămînt, circulă credința că, după moartea omului, diavolul poate să-i răpească sufletul și să i-l ducă în iad, unde i-l pune pe frigare.

— Dar ce-nseamnă suflet și iad?

— Niște noțiuni absurde, ca și diavolul!

— Nu-nțeleg cum de pot Pămîntenii să-și ocupe creierul cu absurdități? Asta e chiar mai ciudat decît barba dumitale, prietene Pămîntean. A, dar trebuie să vă spun că și dușmanii noștri de pe Sino Tau au bărbi...De asta v-am și luat la început drept sinoți.

— Asta mă mîhnește, prietene...Bătrînul se întoarse spre copii, îi privi perplex și mormăi: tare aș vrea să văd cum ar arăta un Vrăjitor bun, fără barbă...

Ca să întrerupă această discuție neplăcută pentru bunicul ei, fetița întrebă, roșind și fîstîcindu-se:

— Spuneți-mi, vă rog, de ce purtați salopete și măști galbene?

— Ele ne feresc de arșița de pe Eo Tau. Chiar și în munții de pe Steaua Dimineții, unde totuși e mai răcoare, ne simțim prost. Și apoi, pe Eferi Tau atmosfera e mult mai rarefiată. Din cauza asta aici nu putem respira cu ușurință decît în munți. Și aceste măști galbene ne ajută să scăpăm de surplusul de oxigen din vale... Dar vom continua altă dată discuția noastră... Căci iată-ne ajunși în tabără.

CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA

în care Pămîntenii fac cunoştinţă cu preafrumoasa Flor

Ca la o comandă, cosmonauţii priviră în jos. Erau emoţionaţi. Aparatul de zbor plana lent pe deasupra unui imens platou, înconjurat din trei părţi de stînci sure, colţuroase. Ce-a de-a patra latură se deschidea spre ocean, terminîndu-se printr-o prăpastie ameţitoare. Chiar de aici, din aer, se vedea la ce înălţime grozavă îşi aşezaseră cercetaşii Eferieni tabăra. Jos de tot se zărea marginea oceanului, tivită cu un firicel alb de spumă — de bună seamă că acolo era acum furtună. Dar aici sus, în tăcerea desăvîrşită, nu puteai decît să-ţi închipui vuietul valurilor înspumate, izbindu-se de ţărmul stîncos.

În mijlocul platoului se înălţau, pe două rînduri, clădiri hexagonale, cu acoperişuri transparente în formă de cupolă, care luceau în bătaia soarelui. Lîngă ele stăteau aliniate aparate de zbor, la fel cu acela în care se aflau acum Pămîntenii. Din clădiri ieşiră în fugă oameni în salopete galbene, fluturînd mîinile în semn de bun venit.

Aripile aparatului de zbor se ridicară puţin, fîlfîind întocmai ca aripile păsărilor. Apoi, aparatul începu să vibreze uşor şi acest tremur se transmise Pămîntenilor. Dar senzaţia aceasta nu dură decît cîteva secunde, şi aparatul atinse fără zgomot suprafaţa platoului. Acoperişul nevăzut de deasupra călătorilor se trase la o parte şi în cabină

năvăli un curent de aer rece o dată cu zecile de glasuri care strigau gutural:

— *Verito*, Pămînteni!

— *Verito*, *verito!*

— Pămînteni, *verito!*

Cutiuța magică se înecă, începu să trosnească și în sfîrșit traduse: „Bun venit, Pămîntenilor!“

Oamenii înconjurară aparatul de zbor. Zeci de ochi umbriți de gene stufoase străluceau zîmbitor.

Vrăjitorul se ridică cît era de lung și strigă solemn:

— *Verito*, Eferieni!

— *Verito!* răspunseră veseli cercetașii de pe Eferi Tau.

Pămîntenii ieșiră din cabină. Le era frig și dinții începură să le clănțăne. Respirau cu greutate, deschizînd larg gura, dar aerul tot nu le ajungea. Urechile începură să le vîjîie.

Klad făcu un semn și Eferienii se dădură la o parte în tăcere, făcîndu-le loc.

Abia mișcîndu-și picioarele slăbite, Pămîntenii îl urmară pe Klad pînă la o clădire hexagonală, înaltă. Cu un fîșîit ușor, unul din pereți se ridică în fața lor și se lăsă înapoi de îndată ce pătrunseră înăuntru. Klad rămăsese afară.

În încăpere era cald și se putea respira mai ușor.

— E un acces de rău de munte, spuse Vrăjitorul. Nu vă temeți, copii. Sînt sigur că treptat-treptat o să ne obișnuim cu atmosfera asta rarefiată. Mi-aduc aminte că în tinerețe m-am urcat o dată cu niște alpiniști pe Kazbek și am simțit ceva asemănător.

Pămîntenii priviră în jurul lor. Se aflau în mijlocul unei camere hexagonale, cu pereți înalți și netezi. Lumina soarelui se revărsa prin tavanul transparent. După cum aveau să vadă mai tîrziu, fiecare clădire avea nu mai puțin de douăsprezece asemenea camere: ele se lipeau una de alta, ca fagurii din stupii albinelor. Pereții interiori ai acestor încăperi-faguri erau opaci și mați, dar cei exteriori erau străvezii ca sticla și se puteau acoperi cu storuri ușoare, aurii.

Cîteva fotolii joase și comode, cu măsuțe la fel de joase alături, constituiau unicul mobilier al camerei.

Copiii și Vrăjitorul se așezară confortabil.

— Am impresia că au cam uitat de noi, spuse îmbufnată fetița. Klad ne promisese că o să ne ducă la doctor.

Vrăjitorul o amenință cu degetul:

— Eferienii ne-au primit ca pe niște oaspeți de onoare... așa că...

Dar nu-și isprăvi fraza, și peretele exterior se ridică, lăsînd să intre în cameră, o dată cu un nou val de aer rece, o femeie îmbrăcată și ea într-o salopetă galbenă. Eferiana ținea în brațe o lădiță strălucitoare.

Nu prea înaltă, zveltă, cu părul cîrlionțat tuns scurt, cu pielea și mai delicată ca a lui Klad și cu ochii umbriți de gene lungi, părea la prima vedere gingașă și fragilă. Ai fi putut-o asemăna cu o floare firavă, crescută departe de lumina și căldura soarelui.

Se apropie zîmbind și spuse cu voce melodioasă:

— *Verito*...

— *Verito*, copila mea, răspunse emoționat Vrăjitorul.

— Mi s-a spus că o să ne putem înțelege prin mijlocirea nu știu cărui mecanism, continuă ea afabilă. Sînt medicul expediției.

— E cam greu de crezut! se miră Vrăjitorul. Ești atît de tînără, încîntătoare copilă!

Ea șovăi o clipă.

— Vreau să vă răspund astfel încît să mă înțelegeți, pentru că nu știu cît durează un an pe planeta voastră...

— Un an al nostru are 365 de zile, a cîte 24 de ore...Cu alte cuvinte, în timpul unei rotații în jurul Soarelui, Pămîntul se învîrte în jurul axei sale de 365 de ori.

Ea dădu din cap și-i lămuri:

— Eferi Tau se învîrte în jurul axei sale de 422 de ori în timpul în care efectuează o rotație în jurul lui Lado.

— De cîte ori s-a învîrtit planeta Eferi Tau în jurul lui Lado de cînd te-ai născut dumneata?

— De 192 de ori, și pe deasupra Eferi Tau a mai efectuat 301 rotații în jurul axei sale.

— Cum? exclamă Vrăjitorul, sărind în picioare. Nu se poate! Înseamnă că ai aproape 193 de ani?... Ba nu, în ani pămîntești e și mai mult! Doar anul nostru e mai scurt decît al vostru!

— Bunicule, îl întrerupse deodată Veronika, dar poate că pe Eferi Tau zilele sînt mai scurte decît pe Pămînt?

— Hîm...își mîngîie el în tăcere barba. Putem verifica imediat... Spune-mi, doctore, știi cumva ce înseamnă o secundă? Vrăjitorul bătu ritmic în masă: unu, doi, trei, patru...

Ea-l înțelese imediat și, îndoindu-și degetele lungi și delicate, repetă ciocănitul.

— *Til*, spuse ea. Til e o secundă. E adevărat că mi s-a părut că ați ciocănit mai repede ca mine. Probabil că secunda voastră e mai scurtă decît tilul nostru...O sută de tili fac un *tiltil*, iar o sută de tiltili compun un *soltan*. Zilele noastre, pe care le numim după soare — *ladosuri*, au 18 soltani.

— Înseamnă că dumneata, stimate doctore, ai în ani pămîntești de două ori mai mult decît am presupune noi, spuse cu glas scăzut învățătul. Da, sigur, zilele au 18 000 de tili, ceea ce înseamnă cincizeci de ore pămîntești! Asta în cazul în care socotești că secundele sînt același lucru ca și tilii...Cum de reușesc oare Eferienii să trăiască secole întregi? A, dar noi n-am făcut încă cunoștință; cum te numești?

— Pe mine mă cheamă Flor, răspunse ea. Despre rest o să mai vorbim după ce am să le fac copiilor cîte o injecție împotriva otrăvii florii Tiberi Kato și după ce o să luați o gustare.

— Trebuie să ne faceți neapărat injecție? se sperie fetița. N-o să ne doară?

— Se poate, Veronika? se supără Ilia, și roși. Vă rog, făceți-mi mie primul injecția.

Fetița îl privi rușinată și lăsă ochii în jos.

— Mi-e frică de injecții...

Dar Flor începu să rîdă cu veselie și-și deschise lădița în care se aflau niște ace și niște eprubete.

— Drăguța mea, doctorii de pe Eferi Tau nu mai provoacă durere pacienților lor de cîteva mii de ani.

Și într-adevăr, injecția pe care le-o făcu copiilor era cu totul nedureroasă.

Apoi Flor se îndreptă spre unul din pereții interiori și cu o mișcare a capului îi invită pe Pămînteni s-o urmeze. Peretele se ridică și ei intrară în camera vecină.

— Aici e sufrageria... sau dacă vreți, cămara. Întreaga clădire este la dispoziția voastră.

Vrăjitorul se înclină ceremonios.

— Te rog să transmiți poporului dumitale, dragă Flor, caldele noastre mulțumiri.

— Un singur lucru ne neliniștește, continuă Flor, vă veți putea oare obișnui cu această hrană de expediție? Dacă nu, vom încerca să

vă asigurăm o mîncare ca aceea cu care v-aţi deprins pe planeta voastră.

Cu aceste cuvinte, ea scoase dintr-un dulap de perete cîteva cutii şi le puse pe o masă joasă, în faţa cosmonauţilor.

— Conserve? ghici Nikita, înghiţind în sec. Şi lui, ca şi tovarăşilor săi, îi era de mult foame, dar nici unul din ei nu îndrăznise s-o mărturisească.

— Sînt foarte bune, spuse Flor. În ele se află toate substanţele de care are nevoie organismul. O asemenea cutie ajunge pentru o zi întreagă.

— Dar sînt gustoase? întrebă nerăbdătoare Veronika şi obrajii, fruntea, ba chiar şi gîtul i se îmbujorară.

— În orice caz sînt copioase, fetiţo, zîmbi Flor şi, întorcîndu-se spre Vrăjitor, adăugă: Te rog, mănîncă şi dumneata. Conservele se deschid foarte uşor. Uite aşa...

— Suc de fructe? întrebă Veronika, privind lichidul aromat, şi duse cu nehotărîre cutia la gură. Vai, băieţi! Miroase a pepene galben! Am să beau zece cutii.

Dar nu bău nici o jumătate de cutie.

— Nu mai pot... M-am lăcomit degeaba... Îţi mulţumesc, dragă Flor!

Glasul îi suna leneş. Începu să se frece la ochi somnoroasă.

Flor o privi şi spuse:

— Iar acum, dragi oaspeţi, odihniţi-vă. După cît se vede, aveţi mare nevoie de somn.

Veronika se uită la ceas.

— Vai! Pe Pămînt acum e zece dimineaţa! Înseamnă că am părăsit Pămîntul de douăsprezece ore!

CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA

în care Flor le spune Pământenilor povestea planetei muribunde Eferi Tau

Cosmonauții dormiră mult. Primul se trezi Ilia. Aruncînd de pe el pătura ușoară și caldă, se întinse, lăsîndu-și picioarele să atîrne peste marginea patului.

Patul aducea cu o bărcuță. În scobitura lui moale se dormea comod, dar era imposibil să stai așezat. Ilia căscă și sări în picioare.

Alături de el, în paturile-bărcuțe, prietenii lui dormeau duși. Rotofeiul de Nikita stătea întins pe spate, cu buzele țuguiate caraghios, și la fiecare respirație șuiera subțirel, iar Aleoșa dormea ghemuit, ținîndu-și sub cap pumnul osos.

— Toată lumea în picioare, pentru înviorare! comandă vesel Ilia.

Nikita mai sforăi o dată, se frecă la ochi și sări din pat. În schimb Aleoșa începu să se răsucească, mormăi ceva în somn și se întoarse pe partea cealaltă.

— Leoșka, scoală-te!

— Lasă-mă! spuse Leoșka supărat. Vezi că-ți ard una cu țurca!

Ilia și Nikita se priviră și izbucniră într-un hohot de rîs.

— Dar țurca a zburat, Leoșka!

— Gogoși! mormăi el în somn. N-aș fi pierdut eu dacă Ilia n-ar fi aruncat țurca în grădina cu zarzavat.

Văzînd că lui Aleoșa îi ieșea un picior afară de sub pătură, Nikita îl gîdilă, rîzînd, la tălpi. Aleoșa scoase un țipăt și sări drept în picioare.

— Ha! exclamă el, dînd cu ochii de storul auriu. Unde ne aflăm, băieți?

Dar, zărindu-și vînătăile de pe brațe, își aminti pe loc de florile morții. Voi să povestească prietenilor săi că se visase acasă, jucînd țurca în orășelul lor drag, dar în aceeași clipă se auziră niște bătăi în perete. Apoi peretele se ridică și în cameră se ivi Veronika, arătîndu-și gleznele de asemeni acoperite de vînătăi.

— V-ați sculat, băieți? îi întrebă ea. Spălați-vă repede și mîncați. Flor ne așteaptă... Aici, dușul e de-a dreptul extraordinar! Apa țîșnește din tavan, din dușumea, din toate părțile!...

După dejun, se strînseră cu toții în cea mai mare cameră a casei. Pe unul din pereți era fixat un ecran mare, sticlos, avînd dedesubtul lui două rînduri de clape. Frumoasa Flor stătea într-un fotoliu, lîngă ecran.

— Bună dimineața, spuse ea pe neașteptate în rusește. Astăzi vreau să încerc să vorbesc cu voi în limba voastră. Nu vă mirați... Pe cînd dormeați, în timpul celor trei soltani, am făcut exerciții cu ajutorul cutiuței voastre. Și cred că am realizat oarecari progrese. Ce ziceți?

Pronunța cuvintele foarte corect, deși cu un ușor accent.

Vrăjitorul făcu ochii mari:

— Vrei să spui, stimate doctore, că în trei ceasuri... adică în trei soltani, se poate învăța o limbă străină?

— Vezi, prietene Pămîntean, Eferienii, în comparație cu locuitorii planetei voastre, trăiesc mult. Încă de mici noi ne exersăm memoria, astfel încît un adult poate memora fără greutate orice noțiune nouă. Și ca să nu ne obosim creierul, ne putem forța să uităm ceea ce nu e necesar.

— Dar asta e formidabil! exclamă Vrăjitorul. Apoi o rugă: Povesteşte-ne ceva despre planeta Eferi Tau şi despre poporul ei.

— Tocmai mă pregăteam să fac asta. Staţi jos, prieteni, spuse ea, indicîndu-le fotoliile joase din faţa ecranului.

— Dar nu cumva te reţinem de la vreo treabă importantă? întrebă politicos Vrăjitorul.

— Nu, nu... Expediţia mai are încă un doctor. Mie mi s-a dat sarcina să vă însoţesc atîta timp cît veţi fi oaspeţii noştri.

— Îţi sîntem peste măsură de îndatoraţi, doctore!

Ea-şi coborî genele, ca să-şi ascundă zîmbetul ce-i apăruse în privire. Probabil că atitudinea ceremonioasă a Vrăjitorului o amuza.

— N-am să vă plictisesc cu o expunere prea amănunţită — începu Flor cu glasul ei melodios. Planeta noastră, Eferi Tau, a făcut deja drumul pe care-l parcurg toate planetele din Univers. S-a învîrtit de milioane şi milioane de ori în jurul lui Lado, pînă cînd pe ea a apărut viaţa. Şi din nou Eferi Tau s-a rotit în jurul lui Lado de milioane de ori, înainte ca din protozoare să se nască vieţuitoare din ce în ce mai evoluate. Pînă la sfîrşit, una din ele a început să se deplaseze pe două membre, eliberîndu-şi celelalte două pentru muncă. Mă refer la mîini... Dar de cum a apărut munca, mai precis din clipa în care au început să cugete, animalele au încetat de-a mai fi animale. Astfel, munca l-a creat pe om.

— Dar asta, spuse Vrăjitorul, seamănă foarte mult cu istoria vieţii pe Pămîntul nostru.

— Însă, continuă Flor, Sinoţii, care au vizitat alte sisteme solare, afirmă că au întîlnit şi fiinţe raţionale, mergînd pe patru membre, care din cînd în cînd le folosesc drept mîini.

— E vorba probabil de maimuţe, spuse Nikita.

— Nu, protestă Vrăjitorul, de oameni asemănători maimuţelor. Maimuţele nu raţionează, viteazule!

— N-o să discutăm acum despre ceea ce se petrece în celelalte sisteme solare, reluă Flor. Şi astfel, cum vă spuneam, pe Eferi Tau a apărut omul. La început nu se prea deosebea de animal, totuşi era om, pentru că acţiunile lui erau conştiente.

— Omul primitiv, sugeră fetița.

— În istoria planetei Eferi Tau, acest om poartă denumirea de om fără gene. Ochii lui, ca două crăpături înguste, cu pleoape groase și zbîrcite, erau lipsiți de gene. Multe din acțiunile oamenilor fără gene erau determinate de instincte animalice. Ei mîncau carne crudă, se adunau în hoarde, se atacau unii pe alții, cei puternici luînd prada celor slabi. Jaful, omorul erau legea vieții lor! Și din nou Eferi Tau s-a rotit de milioane de ori în jurul Lado-ului înainte ca oamenii sălbatici să ajungă să semene mai mult sau mai puțin cu omul de astăzi. În timpurile acelea străvechi, clima planetei Eferi Tau aducea pe departe cu clima Stelei Dimineții pe care ne aflăm noi acuma. Aceasta a fost perioada înfloritoare a planetei noastre, cu ierni scurte și veri lungi și fierbinți. Oamenii au învățat atunci să cultive plante folositoare și să domesticească animalele de care aveau nevoie. A început dezvoltarea științei. Dar ca și mai înainte, grupurile de oameni vorbeau limbi diferite și se dușmăneau între ele. Foarte des pe planeta noastră izbucneau războaie cumplite și oamenii se ucideau fără milă unii pe alții! Și oricît ar părea de curios, cel mai puțin dintre toți sufereau tocmai cei care îi îndemnau pe alții la război fără a lupta ei înșiși! Flor tăcu cîteva clipe, privindu-și oaspeții care o ascultau cu atenție.

— Nu pot să nu pomenesc și despre acei oameni care în vechime se numeau Gați. Acum pare de necrezut, dar ceea ce am să vă povestesc s-a întîmplat întocmai. Deși Gații formau o jalnică minoritate, ei porunceau, iar poporul le îndeplinea voința. Ei aveau totul și trăiau în lux și abundență, iar toți ceilalți oameni flămînzeau și mureau răpuși de boli. Gații se considerau supraoameni, trimiși — pasămite — de stăpînul Universului, care sub chipul arzătorului Lado veghează în permanență asupra Eferi Tau-lui. Asta e voia Lado-ului, s puneau ei. Cine nu se supune voinței lui, pe acela mărețul Lado îl va orbi cu lumina de foc a razelor sale! Iar oamenii — vai! — au crezut această născocire, și cumplita nedreptate a durat multă, multă vreme. Nenumărate rotații a săvîrșit Eferi Tau în jurul soarelui, pînă cînd oamenii au hotărît să-și clădească o altă viață, mai dreaptă.

— Cine nu muncește, nu mănîncă? întrebă deodată Vrăjitorul. Nu este acesta principiul după care Eferienii și-au durat noua lor viață?

— Întocmai, prietene Pămîntean!

— Cunoaștem asta, zîmbi Vrăjitorul mîndru și le făcu cu ochiul băieților. E un principiu măreț!

— De atunci a trecut iarăși destulă vreme. Pe planeta noastră a început Era Marii Prietenii. Știința a atins o nemaipomenită înflorire și a ușurat, făcînd-o mai plăcută, munca omului. Eferienii au distrus toate bolile și și-au lungit viața de șapte-opt ori. Treptat, toți oamenii au început să vorbească o singură limbă... Dar Eferi Tau a mai zburat de cîteva milioane de ori în jurul Lado-ului și în viața noastră s-a produs un dezastru cumplit.

— Ce anume, dragă Flor?

— Planeta noastră a început să îmbătrînească. Zăcămintele ei secaseră de mult. Învățasem să le fabricăm în mod artificial și să obținem energia și căldura indispensabilă nouă din apa oceanelor. Dar, continuîndu-și perpetuul zbor, Eferi Tau a început să piardă din ce în ce mai mult din atmosferă. La început planeta pierdea doar niște cantități infime, ceea ce n-a neliniștit pe nimeni. Dar au mai trecut cîteva milioane de ani și pierderile au devenit catastrofale. O dată cu atmosfera a început să dispară și apa! Acum omenirea de pe Eferi Tau e amenințată să piară!

— E îngrozitor! șopti Veronika.

Flor continuă:

— Apoi ne-a lovit o nouă nenorocire. Din spațiul cosmic a sosit un uriaș meteorit, care s-a transformat într-un satelit al lui Eferi Tau. În virtutea legilor complicate ale atracției universale, acest satelit-gigant se mișcă pe o orbită foarte mare. Apropiindu-se și depărtîndu-se, el tulbură întregul regim al planetei, luîndu-i o parte din atmosferă. Cumplite uragane de praf au început să bîntuie pe Eferi Tau, dărîmînd și îngropînd orașele în nisip. O dată cu aceste uragane, asupra noastră s-a năpustit și frigul spațiului sideral! Și oamenii noștri au fost nevoiți să treacă de la suprafață în adîncul planetei.

— Asta s-a întîmplat de mult? întrebă Ilia.

— Nu tocmai: acum cinci mii de ani. Şi în depozitele noastre subterane rezervele de apă şi de oxigen, preparate pentru noi de strămoşi, se epuizează...

Flor tăcea. Tăceau şi Pămîntenii, zguduiţi de povestirea ei. Vrăjitorul îşi mîngîie barba, gînditor.

— Prieteni, simt că povestea mea v-a impresionat, vorbi încet Flor. Poate nu trebuia să vă spun... Ca să vă liniştesc, am să adaug că Eferienii nu privesc posomorîţi spre viitorul lor. Nu de mult, noi am luat hotărîrea să ne mutăm de pe planeta muribundă Eferi Tau pe Steaua Dimineţii, cea mai tînără planetă a Lado-ului nostru.

— La asta mă gîndeam şi eu! exclamă Vrăjitorul.

Veronika bătu din palme:

— Ce curajoşi sînt Eferienii!

Flor rîse:

— Îţi mulţumesc, fetiţo, pentru cuvintele tale. Poporul nostru e dîrz, puternic, însetat de viaţă şi capabil... Şi acum, dacă vreţi să vedeţi planeta Eferi Tau...

— Sigur că vrem. Arată-ne-o, dragă Flor!

Flor atinse clapele cu vîrful degetului. Ecranul cel sticlos se lumină puternic şi începu să bîzîie uşor.

— E un televizor cosmic, şopti Nikita entuziasmat.

Flor, care îl auzise, preciză:

— Nu-i chiar aşa, băiete. Înţeleg la ce te referi tu, dar ăsta e mai degrabă un locatovizor cosmic. Fiindcă un televizor ar avea nevoie de o staţie care să transmită imaginea, pe cînd locatovizorului nu-i trebuie aşa ceva. Eu îmi aleg obiectul de care am nevoie şi îndrept asupra lui un fascicol de unde de radio. Aceste unde se reflectă pe suprafaţa obiectului şi se întorc înapoi sub formă de imagine. Cu ajutorul locatovizorului cosmic putem observa tot ce se întîmplă în sistemul nostru solar. Undele locatovizorului parcurg distanţa dintre Steaua Dimineţii şi Eferi Tau într-un interval de două sute de tili. Asta face cam trei minute şi jumătate de-ale voastre. Cam tot atîta timp fac

undele și la înapoiere. Prin urmare, vom putea observa imediat ce s-a întîmplat pe Eferi Tau cu șapte minute în urmă.

Ecranul se umbri. Stele fără număr licăreau în întunericul de cerneală.

Apoi o steluță minusculă începu să crească în centrul ecranului, din ce în ce mai mult, și deodată se lumină de parcă ar fi fost luna pe cerul nopții. Pe planeta aurie începură să se deosebească contururile nelămurite ale unor continente, cu lanțurile lor muntoase. Dar planeta continua să crească cu repeziciune, de parcă ar fi zburat în întîmpinarea Pămîntenilor așezați în fața ecranului!

Lumina aurie păli, se topi; un fum albastru spălăcit, abia vizibil, învăluia planeta.

— Resturi de atmosferă? întrebă Vrăjitorul, fără să-și ia ochii de la ecran.

Flor dădu din cap afirmativ.

Pe măsură ce treceau secundele, planeta creștea din ce în ce și în sfîrșit masa ei umplu tot ecranul. Munți, prăpăstii, deșerturi treceau în goană, ca văzute din avion. Din loc în loc nori întunecați, zdrențuiți se învolburau deasupra suprafețelor vaste.

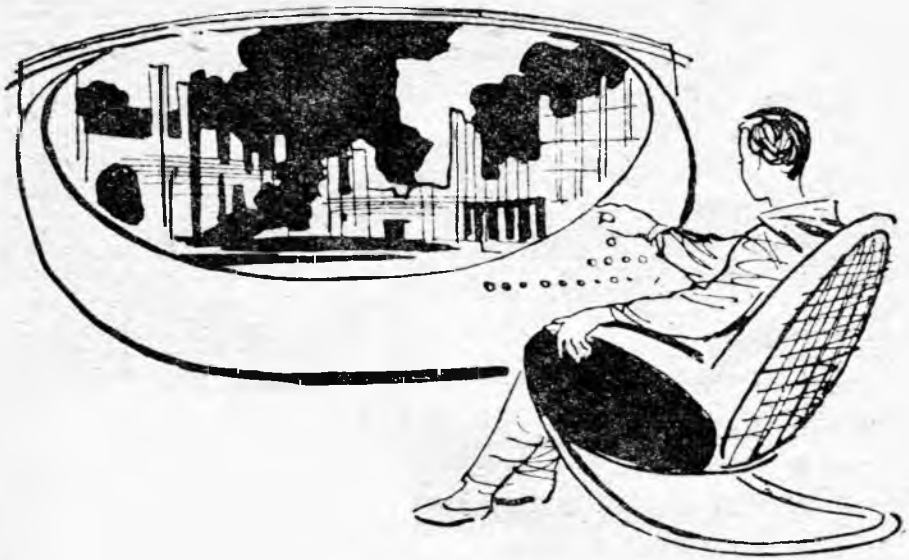

— Praf, spuse oftînd Flor. Ca întotdeauna, praf... Priviți, aici a fost cîndva cel mai mare oraș al Eferienilor...

Printre vîrtejurile uraganului, pe ecran se zăriră ruinele fostului oraș.

— Altceva nu mai e de văzut aici, oftă ea și apăsă pe altă clapă. Să mergem în interiorul planetei.

Pămîntenii tresăriră surprinși. Dar ceea ce văzură îi uimi și mai tare. Pe o boltă albastră ardeau sori artificiali. Printre verdele palid al grădinilor și plantațiilor albăstreau canale înguste și întortocheate. Și peste tot pe malurile lor se zăreau clădiri hexagonale, cu acoperișuri transparente. Iar sub bolta azurie, în lumina sorilor artificiali, planau aparate de zbor ușoare, aidoma aceluia cu care zburaseră Pămîntenii în ziua precedentă.

— Ce minunăție! spuse Vrăjitorul, răgușit de emoție, agitîndu-se în fotoliu.

Veronika și băieții priviră spre Flor. Aceasta surîse trist.

— Flor, spuse fetița, dragă Flor, oare va trebui într-adevăr să părăsiți toate astea?

— Da, drăguțo! Și cît mai repede cu putință! Ea lovi cu degetul o clapă și locatovizorul se stinse. Cei cîțiva mii de cercetași de pe Eo Tau sînt gata să primească navele cosmice ce transportă emigranții. Primii vor sosi copiii și tinerii. Ei au și fost pregătiți pentru condițiile de viață de pe Eo Tau. La noi avem foarte puțin oxigen, dar pentru copii și tineret nu precupețim nimic! De aceea, aici, pe Eo Tau, ei nu vor avea nevoie să se obișnuiască cu căldura și cu surplusul de oxigen din atmosferă. Cercetașii au construit pentru ei orașe întregi. Acum detașamentele de cercetași isprăvesc de exterminat plantele otrăvitoare și animalele de pradă de pe Eo Tau.

Vrăjitorul privi cu interes în ochii întunecați ai lui Flor.

— Dar dumneata, doctore, se pare că te-ai aclimatizat deja cu Steaua Dimineții. În orice caz, respiri același aer ca și noi.

— Da, mi-e destul de ușor. Dar tatăl meu...

— Cine e tatăl dumitale?

— L-ați cunoscut: e Klad.

— Conducătorul expediției?

— El nu este numai conducătorul expediției, ci și cel mai mare savant al Eferi Tau-lui.

— Și el se simte prost aici?

— Foarte...

Flor nu termină. Undeva sub cupola transparentă a camerei se auzi un fîșîlt și un glas bărbătesc rosti răspicat:

— *Bensonto! Bensonto!*

CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA

în care Pămîntenii află despre războiul dintre cele două lumi

Flor sări în picioare și Pămîntenilor li se păru că obrazul ei delicat pălește și mai tare.

— Alarmă! articulă ea cu oarecare greutate și scoase din buzunarul de la piept o cutiuță strălucitoare — un minuscul aparat de radio, exact ca acela pe care îl văzuseră în ajun la Klad. Ea întrebă ceva cu un glas precipitat, febril, și o voce gravă îi răspunse ceva la fel de repede.

— Mi-au permis să rămîn cu voi, spuse mai liniștită Flor, închizînd aparatul de radio. Expediția e în stare de alarmă și cercetașii de pe întreaga planetă își ocupă locurile pentru apărare. Aparatele noastre au înregistrat în Cosmos apropierea unei nave interplanetare.

— Cine poate fi? întrebă Vrăjitorul. Sinoții?

— Bineînțeles! Nu sînt la prima lor încercare. De zeci de ani au căutat să debarce pe Eo Tau, ca să-i nimicească pe Eferieni.

— Să-i nimicească? În ce scop? Și ce rost are cruzimea asta absurdă? De ce ești atît de tulburată, Flor?

Ea se lăsă în fotoliu fără să răspundă și apăsă pe rînd mai multe clape. Ecranul locatovizorului se lumină din nou și începu să clipească.

— Precum știți, sistemul nostru solar e compus din trei planete: Eferi Tau, Sino Tau și Eo Tau.

— Da, Flor...

— Cea mai bătrînă planetă, Eferi Tau, se învîrte în jurul lui Lado pe orbita cea mai îndepărtată. Cea mai tînără și încă nelocuită de oameni, Eo Tau, se găsește mai aproape de Lado decît celelalte. Distanța medie care o desparte de Lado este de o sută zece milioane de kilometri pămîntești.

— Hm... Cam aceeași distanță desparte Soarele de cea mai tînără planetă a noastră, de Venus, mormăi gînditor Vrăjitorul. Și ceea ce e și mai de mirare, este că ea se numește tot Steaua Dimineții. De altfel n-ai de ce să te miri, cred că fiecare sistem solar are planete tinere și planete bătrîne... Dar, iartă-mă, m-am depărtat de subiect...

— Sino Tau se află între aceste două planete. Pe ea o despart de Lado o sută patruzeci de milioane de kilometri, în timp ce planeta noastră muribundă e la o depărtare de aproape trei sute de milioane de kilometri! Sino Tau se află în plină dezvoltare... Priviți pe ecran...

Și din nou, pe ecranul întunecat zbură înspre Pămînteni un glob auriu, care creștea văzînd cu ochii. În clipa în care el ocupă tot ecranul, Pămîntenii zăriră vălul albăstrui intens al oceanelor și verdele delicat al unor continente necunoscute.

Și din nou Flor închise locatovizorul.

— O planetă uriașă, pe care nu se află decît un miliard și jumătate de locuitori! spuse ea, încruntîndu-se, și între sprîncene i se ivi o cută subțire. Zăcăminte neînchipuit de bogate, recolte extraordinare, o climă minunată! Ce le mai trebuie oamenilor acestei planete? Tăcu o clipă, apoi continuă cu un tremur în glas: acum patruzeci de ani, pe Eo Tau au coborît primele noastre nave cosmice și au debarcat patruzeci de mii de cercetași. Erau oamenii noștri cei mai buni, erau cei mai buni dintre savanții noștri. Ei s-au pregătit încă din tinerete pentru această misiune științifică. Erau gata să se jertfească cu toții ca să salveze de la pieire pe locuitorii Stelei Reci... Dar după un an, pe Eo Tau au debarcat Sinoții, care i-au omorît pe toți cercetașii noștri! Au ucis fără scrupul și fără milă patruzeci de mii de mari

savanți! Cercetașii nici măcar nu s-au gîndit să le opună rezistență, ci i-au primit cu bucurie, ca pe niște oaspeți ai planetei vecine.

Flor vorbea și genele ei plecate tremurau ușor, trădîndu-i tulburarea. Pămîntenii simțiră ce sforțări făcea ca să se stăpînească.

— De ce au făcut Sinoții asta, Flor?

— După crima lor sălbatică, au trimis pe Eferi Tau o rachetă purtătoare a unui mesaj nerușinat. Ei susțineau că Steaua Dimineții este planeta lor și declarau că și în viitor vor nimici orice Eferian care va încerca să se stabilească pe Eo Tau. Am trimis pe Sino Tau parlamentari, care să explice situația noastră desperată. Bineînțeles, Sinoții erau la curent, pentru că navele lor cosmice vizitaseră de cîteva ori Eferi Tau... Noi știam că ei călătoreau de multă vreme prin Univers și că văzuseră destule planete nelocuite și cu mult mai frumoase decît Steaua Dimineții! Parlamentarii noștri le-au spus că deocamdată Eferienii nu sînt în măsură să ajungă pînă la planetele altor sisteme solare și le-au propus să vină să locuiască împreună cu noi Steaua Dimineții, dacă cumva ar vrea să părăsească înfloritoarea lor planetă Sino Tau. Dar Sinoții nici n-au vrut să audă. Atunci parlamentarii au promis că Eferienii vor părăsi pentru totdeauna acest sistem solar, dacă Sinoții le împărtășesc taina navelor lor de mare viteză.

— Și ce au răspuns Sinoții, Flor?

— I-au ucis... Printre cei care au pierit se afla și soțul meu.

Pămîntenii erau covîrșiți. Flor se sculase din fotoliu și se plimba prin cameră. Liniștea era tulburată de foșnetul ușor al salopetei ei galbene.

— Nemernicii! spuse deodată tare Ilia. Ah, cum îi urăsc pe Sinoții ăștia!

— Și eu! rosti, la fel de indignată, Veronika.

— Dragi copii! zîmbi cu tristețe Flor, oprindu-se în mijlocul camerei. Ar fi nedrept să-i urîți pe toți Sinoții, fără excepție... Eu nu v-am comunicat un lucru foarte important... Vedeți, savanții noștri și-au concentrat multă vreme forțele în vederea îmbunătățirii vieții omului pe planeta noastră muribundă. Înțelegeți? Asta era pentru noi lucrul cel mai important. Ei bine, din această pricină

savanții de pe Sino Tau ne-au luat-o înainte în unele domenii. Dar numai în unele... În altele au rămas în urma noastră. La ei mai dăinuie încă o orînduire socială nedreaptă. Sinoții trăiesc acum o perioadă a istoriei lor care amintește foarte mult de raporturile din trecut ale poporului nostru cu Gații. Pe planeta lor o minoritate deține puterea și acaparează toate bunurile, iar majoritatea trăiește în stare de robie și sărăcie. La noi a fost instaurată măreața Eră a Prieteniei, pe cînd la ei sînt războaie nesfîrșite. La noi știința e în slujba poporului, iar la ei în slujba unui grup de exploatatori. Planeta lor este împărțită în două tabere dușmane. În tabăra Gaților se dă o luptă înverșunată pentru putere între două fracțiuni.

— Dar de ce poporul nu-i nimicește pe acești Gați? izbucni Aleoșa, strîngînd pumnii. Ce le-aș face eu!...

Flor ridică din umeri:

— Asta este sarcina poporului de pe Sino Tau. Sînt convinsă că va veni o vreme cînd Gații vor dispare și de pe planeta lor, așa cum au dispărut pe vremuri de pe Eferi Tau. Dar atîta timp cît mai există, sîntem nevoiți să ținem seama de asta. Cu atît mai mult, cu cît ei cunosc secretul călătoriilor interplanetare ultrarapide și sînt înzestrați cu arme atotdistrugătoare foarte puternice.

În difuzor se auzi un fîșîit și din nou răsună un glas bărbătesc îngrijorat:

— *Berku tino latos!*

— Plantonul a comunicat că aparatele au înregistrat apariția în Cosmos a unei a doua nave interplanetare, spuse Flor.

Unul dintre pereții hexagonali ai camerei se ridică și Pămîntenii îl văzură intrînd pe Klad. Era îmbrăcat cu aceeași salopetă galbenă strînsă pe corp. Numai că masca îi atîrna pe umeri, lăsîndu-i obrazul descoperit.

Ochii întunecați ai lui Klad priveau liniștit, concentrat.

— *Verito*, spuse el și, fără să aștepte vreun răspuns la salut, se duse cu pași repezi și hotărîți la ecran și aprinse locatovizorul.

Vrăjitorul ridică în grabă de pe podea cutiuța lui azurie și apăsă pe o manetă.

— *Rito fas!* spuse Klad.

— Iată-i! traduse glasul metalic din cutiuță.

În mijlocul imensității întunecate, pe fondul îndepărtatelor stele strălucitoare și al nedesluşitelor nebuloase, apăru silueta amenințătoare a unei rachete conice. Din con țîşnea un şuvoi uriaş de flăcări albe, care pe ecran părea nemişcat. Neverosimilul, uluitorul stîlp de foc se sprijinea în pîlnia largă a ampenajului şi în primul moment ai fi putut crede că stîlpul, asemenea unei punți de foc, unește conul rachetei cu ampenajul. Prin ceața de un alb orbitor, Pămîntenii nu observară imediat complicata armătură de ajur, în interiorul căreia se zbuciuma acest şuvoi.

Ori de cîte ori se iveşte vreo problemă în legătură cu tehnica, tot băieții au de pus zeci de întrebări. Bineînțeles că, şi de data asta, cei „trei viteji" începură să discute pe şoptite, toți deodată. Veronika le făcu semn să tacă, dar ei nici n-o băgară în seamă.

— Ce s-a întîmplat? întrebă puțin nemulțumit Vrăjitorul.

Ilia tuşi încurcat.

— Am vrea să ştim dacă aceasta este o rachetă fotonică?

— Judecînd după ceea ce se vede...

— Înseamnă că din duzele rachetei iese un flux de energie radiantă...

— Admițînd că...

— Dar acest flux are o putere fantastică!

— Firește.

— Dar cum de nu se smulge şi nu arde în afara pîlniei ampenajului?

Flor îşi luă ochii de la ecran şi privi înspre băieți:

— Această pîlnie nu este altceva decît un uriaş reflector. El nu primește energie pentru sine, ci o aruncă înapoi şi de aceea întreaga construcție a rachetei e împinsă înainte.

— Cu ce viteză?

— Cu o viteză apropiată de cea a luminii.

— Totuşi, insistă Ilia, cum se face că această energie nu topește şi nu volatilizează reflectorul? Şi întreaga rachetă?

— În asta și constă secretul Sinoților. Doctorița se întoarse spre ecran și adăugă: Vedeți cercul acela negru de pe conul rachetei?

— Da, răspunseră într-un glas băieții.

— Este semnul distinctiv al uneia dintre cele două fracțiuni. Ceilalți Gați desenează pe navele lor cosmice un triunghi negru. Primilor le spunem „încuiații" și celorlalți „colțoșii".

— Și care din aceste grupări e mai bună? întrebă Veronika.

— Amîndouă la fel de rele, rîse Flor fără veselie.

— Dar aceste denumiri au un sens, spuse Ilia chibzuind.

— Și încă ce sens! glumi Aleoșa. Și unii și alții sînt proști ca noaptea!

— Din păcate nu-i așa, oftă Flor. Dacă dușmanii noștri ar fi niște proști, le-am veni mai ușor de hac. Dar sînt niște pirați inteligenți și cruzi!

Klad apăsă pe clapele locatovizorului. Racheta dispăru și prin ceață se porni o cascadă de stele. După cîteva secunde ecranul se limpezi și toți văzură și cea de a doua rachetă. Nu se deosebea de prima decît prin aceea că pe conul ei era zugrăvit un triunghi mare, negru. În întunericul de nepătruns al Universului, coloana ei de foc strălucea la fel de puternic.

Klad privea racheta în tăcere.

— „Încuiații" vor fi pe Eo Tau peste treizeci și cinci de minute, iar „colțoșii" peste cincizeci de minute, spuse el liniștit și închise locatovizorul. După calculele noastre, rachetele lor vor coborî în regiunea Marelui Oraș... Flor, trebuie să plec imediat.

— În regiunea Marelui Oraș?

— Da.

— Bine, spuse ea cu glas liniștit. Nu uita să-ți pui masca, altfel iar o să te necăjească inima.

— Da, da, dădu el din cap distrat.

— Puneți-o acum! insistă ea. Nici în casă n-ar trebui să stai fără mască.

El își puse ascultător masca galbenă pe cap și se îndreptă spre ieșire.

— Flor, vă recomand, ție și oaspeților noștri, să coborîți spre mare, spuse el din prag. Gații știu că n-avem nici un fel de construcții pe țărm. Acolo veți fi la adăpost.

— Bine.

Klad trecuse pragul, dar ea îl opri:

— Ai grijă de tine... Adu-ți aminte că dacă... ți s-ar întîmpla ceva, o să-mi fie foarte greu...

Fără să răspundă, el ridică mîna în semn de rămas bun și dispăru dincolo de perete.

CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA

în care pe Steaua Dimineții debarcă jefuitorii de pe Sino Tau

Într-un minut, aparatul de zbor îi duse pe Flor și pe Pămînteni pe țărmul larg și stîncos.

Văzduhul era senin, oceanul liniștit. Întinderea lui albastră, pustie și nesfîrșită semăna cu o pînză bine netezită. Pe suprafața lui nu era nici o pată, nici o cută, doar strălucitorul Lado se răsfrîngea în apă cu sclipiri orbitoare.

Ieșind din cabină, Pămîntenii fură izbiți de un val de aer cald și umed, mirosind puternic a alge. În aceste adieri ale mării se împletea încă un miros cunoscut, acela de miere. Acest parfum delicat, puțin picant, care plutea în văzduhul fierbinte, tremurător, venea dinspre povîrnișurile unor munți acoperiți cu iarbă și ferigi trandafirii.

Din tufișuri se auzeau fel de fel de păsări intonînd pe mii de glasuri imnul lor de bucurie închinat mărețului Lado și veșnicei vieți din Univers.

Flor se duse la umbră, sub o stîncă care înainta asupra mării. De după o grămadă de bolovani ieșiră doi pterozauri, care, bătînd leneș din aripile lor greoaie, își luară zborul spre un defileu. Ecoul aduse îndărăt pe plajă țipetele lor stridente, supărate.

Flor nu le acordă însă nici o atenție.

— Am impresia că ți-e cald, Flor... Şi nici cu respirația nu o duci prea bine, spuse îngrijorat Vrăjitorul, observînd că răsuflă cu oarecare greutate.

— Nu, organismul meu e suficient de antrenat...

Se lăsă jos pe o stîncă și-i pofti pe Pămînteni să se aşeze.

Între timp, marea începuse să se zbuciume, lovind uşor prundişul de pe mal. Prin apa limpede, scînteind în ploaia aurie a razelor de soare, se vedea fundul pietros, cu alge cafenii-roşcate.

Aninate de frunzulițele lor subțiri, străluceau nişte băşicuțe minuscule. O meduză mare cît o roată de car plutea pe deasupra algelor, umflîndu-şi necontenit umbrela trandafiriu-liliachie. Nu departe, cu un uşor plescăit, sări din apă un peşte mare, portocaliu, care, după ce zbură vreo zece metri, se cufundă fără zgomot în albastrul mării.

Ilia băgă o mînă în apă şi strigă bucuros:

— Băieți! Apa e aproape fierbinte!

— E caldă, preciză Veronika, n-are mai mult de treizeci de grade.

Cititorule, dacă ai, sau dacă ai avea doisprezece ani şi te-ai afla într-o zi înnăbuşitoare pe malul unui rîu sau al unei mări calde, oare n-ai avea poftă să te scalzi în undele străvezii şi mătăsoase, oricît de preocupat ai fi?

Copiii se priviră şi citiră fiecare în ochii celuilalt aceeaşi puternică ispită.

— Spune-mi, doctore, îngăimă Ilia, n-am putea...

— Ce? întrebă Flor.

— Să ne scăldăm.

— Nu... începu Vrăjitorul.

Flor îl întrerupse:

— Sigur că se poate, copii! În mările şi oaceanele de pe Eo Tau vietățile submarine periculoase au fost de mult stîrpite... Cel puțin acelea care trăiesc în apropierea țărmului.

După cîteva minute, gîfîind şi chiuind, cei trei voinici, arşi de soare, se bălăceau în mare. Veronika îi privea cu invidie; neştiind să înoate, nu se hotărîse să intre în apă decît pînă la genunchi, aşa

că se plimba la un pas de țărm, ținîndu-și ridicate poalele rochiței ei albastre.

În umbra stîncii, Vrăjitorul stătea de vorbă cu Flor, fără să-i slăbească din ochi pe înotători.

Băieții ajunseră destul de departe, dar glasurile li se auzeau limpede deasupra apei liniștite.

— Pfui! E sărată! scuipă Nikita vesel.

— Ia uitați-vă ce bine mă scufund eu! țipă Aleoșa cel roșcovan și, apucîndu-se de nas, plonjă cu capul înainte, în timp ce picioarele îi se zbăteau caraghios deasupra apei.

Deodată, Veronika, stînd cu mîna streașină la ochi, zări departe de tot, la orizont, un punct negru. Nici nu apucă să deschidă gura ca să dea de veste, că punctul se și transformase într-o rachetă, ce se apropia cu o viteză nebună. După încă cîteva clipe, umbra ei uriașă alunecă pe deasupra capului fetiței și dispăru îndărătul piscurilor înzăpezite.

Racheta zbura cu motoarele oprite, și totuși viteza ei era fantastică, de necrezut. Imediat după dispariția ei, Veronika auzi un șuierat asurzitor, care îi tăie răsuflarea. Un val de aer cald tulbură apa, izbind-o de mal și făcînd să foșnească ramurile ferigilor de pe coasta muntelui.

— Racheta! țipă sugrumat fetița. Sinoții!

Totul se petrecuse atît de repede, încît băieții, absorbiți de scăldat, nu-și dăduseră seama de nimic. Dar Flor și savantul care stăteau sub stîncă auziseră șuieratul care se îndepărta și săriseră în picioare.

Fetița se apropie de ei în goană, sărind peste pietre.

— Bunicule!... Flor!... Sinoții!...

— Încotro a zburat racheta? întrebă surd Flor.

— Într-acolo... Pe deasupra defileului...

Stăpînindu-și panica, Flor îl privi pe Vrăjitor:

— O să trebuiască să vă părăsesc... Dar n-am să lipsesc mult.

— Nu se poate să faci asta, Flor! protestă el. Nu e prudent.

— Mă întorc foarte repede, spuse ea grăbită și pentru prima oară i se îmbujorară obrajii. Vreau doar să văd ce au de gînd Sinoții... Jude-

cînd după direcția ei, racheta n-a coborît acolo unde era așteptată... Trebuie neapărat să transmit asta prin radio cercetașilor noștri.

— Dar asta e curată nebunie, Flor! Nu se poate să te duci în întîmpinarea morții!

Ea clătină din cap:

— Trebuie să mă înțelegeți... În Marele Oraș sînt oamenii noștri, e tata... Am să observ numai și am să transmit prin radio...

— În cazul acesta vin cu dumneata. Nu te las singură în ruptul capului.

— Și eu? întrebă fetița cu glasul tremurat.

— Bine, hai și tu, încuviință Flor, dar repede!

— Și băieții?

— Lasă-i să se scalde... O să ne întoarcem imediat... Repede! Repede! Să nu pierdem nici o clipă!

Se urcară din fugă în aparatul de zbor. Băieții, simțind în cele din urmă că se petrece ceva, începură să înoate de zor spre mal. Aparatul de zbor se ridică de pe pietriș și făcu un scurt ocol, spre înotători. În clipa în care ajunse deasupra lor, Vrăjitorul se aplecă afară din cabină și le strigă:

— Nu vă temeți, voinicilor. Ne întoarcem imediat!

Pasărea cea albă își luă apoi zborul spre cer. Veronika văzu cu inima strînsă că băieții ieșiseră pe plajă și urmăreau cu capetele ridicate aparatul care se depărta.

Acesta luă viteză. Stîncile treceau pe lîngă ei ca vîntul. Apoi piscurile în-

zăpezite rămaseră sub ei, învăluite în ceață, și deodată se ivi din nou mărețul Gaustaf cu conul fumegînd. La început Veronikăi i se păru că vulcanul nu-i chiar atît de mare și că dacă ar întinde puțin mîna, ar ajunge ușor pînă la el. Dar văzînd cît de mult dura zborul aparatului pe lîngă coastele lui acoperite de omăt, pe lîngă prăpăstiile și colții lui pietroși, își dădu seama de proporțiile sale gigantice.

Dar iată că și vulcanul rămase în urmă. Acum pe sub aparat alunecau iarăși stînci întunecate, trecători. Deodată se pomeniră deasupra unui podiș.

— Racheta! exclamă fetița.

Chiar și de acolo, de la înălțime, părea uriașă. Poate că doar o casă de o sută de etaje ar fi egalat-o.

Stătea sprijinită pe coadă, în mijlocul vegetației arse și înnegrite, îndreptîndu-și spre cer vîrful ascuțit. Pe scările rachetei, de-a lungul stîlpilor ce uneau conul de coadă, se zăreau agitîndu-se sute de oameni, care, de la distanța aceea, păreau niște furnici.

Deodată aripile aparatului începură să trosnească și să se lovească una de alta. Apoi, brusc, se opriră. Flor se înfipse cu mîinile în comenzi.

— Nu înțeleg ce se întîmplă... îngăimă ea, manipulînd manșele.

Aripile aparatului nu se mai mișcau. Înclinîndu-se din ce în ce mai mult și planînd, pasărea cea albă cobora vertiginos.

— Ne prăbușim! exclamă înnăbușit Veronika și se cramponă de brațul bunicului ei, care, fără o vorbă, o strînse cu putere la piept.

Izbitura nu fu chiar atît de puternică cum se așteptau. Amortizoarele o atenuară, aruncînd ușor aparatul în aer. Pasărea cea albă săltă de cîteva ori pe pietre și în sfîrșit se opri în marginea unei prăpăstii.

Fără să-și ia ochii de la nava Sinotă, cei trei pasageri ieșiră din cabină.

Înspăimîntătoarea rachetă, în jurul căreia mișunau oameni, se înălța în mijlocul podișului la o depărtare de trei-patru kilometri. Pe conul ei cenușiu se zărea limpede un cerc negru.

— Cum să te lupți cu piratii ăștia? spuse Flor cu glas tremurător. Noi nu sîntem obișnuiți să ne războim, prietene Pămîntean... Pe planeta noastră războaiele au încetat cu mii de ani în urmă.

Vrăjitorul se trăgea de barbă în tăcere.

— Bunicule! strigă Veronika. De ce taci? De ce nu faci ceva?

— Ai răbdare, nepotico... S-ar putea să fi găsit o soluție...

Flor îl privi plină de nădejde. El continuă:

— Cu banditii trebuie să procedezi așa cum merită. Distrugeți-i!

— Cum!? exclamă Flor.

— În camera în care am dormit atîrna pe perete un grafic. Din acest grafic reieșea că învățații de pe Eferi Tau pot, cu ajutorul fantasticei energii a ultrasunetelor, să oprească cutremurele de pămînt... adică cutremurele de planetă. Și nu numai să le oprească, dar să le și provoace!

Flor îl privea cu ochii larg deschiși.

— Să provocăm un cutremur? A, te-am înțeles! Și scoțînd în grabă din buzunar micul ei radioemițător, rosti: *Emi tonto Flor... Emi tonto Flor...*

Repetă de mai multe ori fraza, dar fără rezultat. În cele din urmă ascunse aparatul, ridicînd descurajată din umeri:

— Nici el nu mai funcționează...

— Priviți, priviți! strigă deodată Veronika.

De pe una din scările navei cosmice se aruncară în gol două siluete omenești, întunecate, și, în aceeași clipă, pe umerii lor se desfăcură niște aripi oblice. Cei doi oameni, întinzîndu-se în aer, porniră în zbor pe deasupra văii arse, înspre stînci.

Se auzea un sunet egal — „i-i-i-i" — care amintea de șuieratul gloanțelor.

Flor se repezi în cabina aparatului de zbor, de unde se întoarse cu o țeavă argintie. Privirile ei străluceau de ură. Îi ochi pe Sinoții zburători, apoi lăsă arma în jos, gemînd:

— Nu funcționează... Toate au încetat să mai funcționeze... Toate!

Cei doi Sinoți, avînd coifuri lunguiețe și costume complicate, foarte asemănătoare cu cele de scafandru, coborîră pe stînci lîngă ei. Aripile lor, ca niște evantaie, li se strînseră fără zgomot pe spate.

Unul din ei, care avea niște favoriți stufoși, roșcați, pe obrazul său rotund ca o lună și la fel de roșcat, spuse aspru și repede ceva celuilalt. Acesta, complet spîn, cu fața pămîntie și ochii bulbucați și sticloși, făcu un pas spre Flor și-i smulse cu brutalitate din mîini țeava argintie.

— Nu s-ar spune că tinerii aceştia au maniere prea elegante! spuse supărat Vrăjitorul, apăsînd pe nişte clape ale cutiuţei sale azurii. Şi pe dată glasul metalic traduse vorbele sale în limba Sinoţilor.

— Goreno! spuse poruncitor omul cel roşcovan, întorcîndu-se spre tovarăşul său. Ia de la bătrînul ăsta cutia! Repede, Goreno!

— Am înţeles, mărite Skorpinomo, spuse cu un glas ciudat, scîrţîitor, Sinotul cu faţa pămîntie şi făcu o mişcare spre Vrăjitor.

— Nu, nu! protestă Vrăjitorul, dîndu-se înapoi. Dacă-mi luaţi cutiuţa, veţi pierde orice posibilitate de a ne înţelege.

— Bine, deocamdată nu te atinge de el, Goreno, făcu Sinotul cel cu favoriţi. Dar spune-mi, bătrînule, cum de nu a încetat să funcţioneze dispozitivul cibernetic al cutiuţei tale, aşa cum s-a întîmplat cu aparatul vostru de zbor şi cu puşca voastră ultrasonoră cu care se pregătea să mă împuşte această frumoasă femeie? Căci racheta noastră emite în clipa de faţă unde electromagnetice speciale. Iar în raza de acţiune a acestor unde, orice mecanism încetează să mai funcţioneze, moare.

— Totuşi aparatele de zbor de pe umerii voştri n-au murit, spuse Vrăjitorul.

— Ăsta-i secretul nostru, moşule.

— Şi de ce credeţi că n-aş avea şi eu secretul meu?

Ochii rotunzi ai lui Skorpinomo îl priviră pe Vrăjitor cu o nedumerire haină.

— Dacă-i aşa, atunci am să-ţi smulg acest secret! Nu uita, moşule, să sînteţi prizonierii mei! Ceea ce mă miră însă la tine este că, spre deosebire de ceilalţi Eferieni, porţi barbă — ca noi, Sinoţii.

— Acum îmi pare tare rău că nu mi-am ras barba, spuse cu arțag Vrăjitorul. Oricum, mă liniștește gîndul că barba mea nu seamănă cu favoriții dumitale hidoși!

— Bunicule! șopti Veronika speriată.

— Ascultă, moșule! spuse Skorpinomo fără să ridice glasul. Dacă mai vorbești fără respect despre cuceritorii Cosmosului, am să-i poruncesc lui Goreno să-ți jumulească barba asta albă fir cu fir. Ai înțeles? Și acum spune-mi cine-i fetița asta.

— Nepoțica mea.

— Dar femeia asta cine e?

— N-ai decît s-o întrebi pe ea.

Skorpinomo se uită țintă la Flor.

— Cine ești tu, frumoaso?

Întorcîndu-se cu spatele la Skorpinomo, Flor se adresă Vrăjitolului:

— Dragă Pămînteanule, transmite, te rog, acestui ticălos că îl disprețuiesc și că n-am de gînd să răspund la nici una din întrebările lui!

Veronika îngheță de spaimă. O clipă crezu că Sinotul are s-o lovească pe Flor. Cu toate acestea, Skorpinomo nu se mișcă, iar ochii lui verzui, de pasăre, rîdeau.

— Atîta pagubă, spuse el. După ce voi fi isprăvit cu organizarea acestei planete, ai să mă respecți! Știi că-mi placi, frumoaso? Am să te duc pe planeta noastră și-am să te fac una din nevestele mele! Fiindcă la noi...

Dar Skorpinomo nu apucă să-și isprăvească fraza: deasupra lor trecu, năprasnic, o umbră uriașă. Cu un șuierat sinistru, cea de a doua navă cosmică alunecă în zbor frînat peste capetele lor și pe conul ei putură distinge cu ușurință un triunghi negru. Apoi totul se petrecu cu o iuțeală vertiginoasă. Din triunghiul cel negru țîșni o rază ciudată, fumegîndă, care străbătu ca un fulger valea arsă și se înfipse în racheta cu cerc negru.

— O-o-o! începu să urle subțirel Skorpinomo, ca și cum l-ar fi apucat brusc o cumplită durere de măsele.

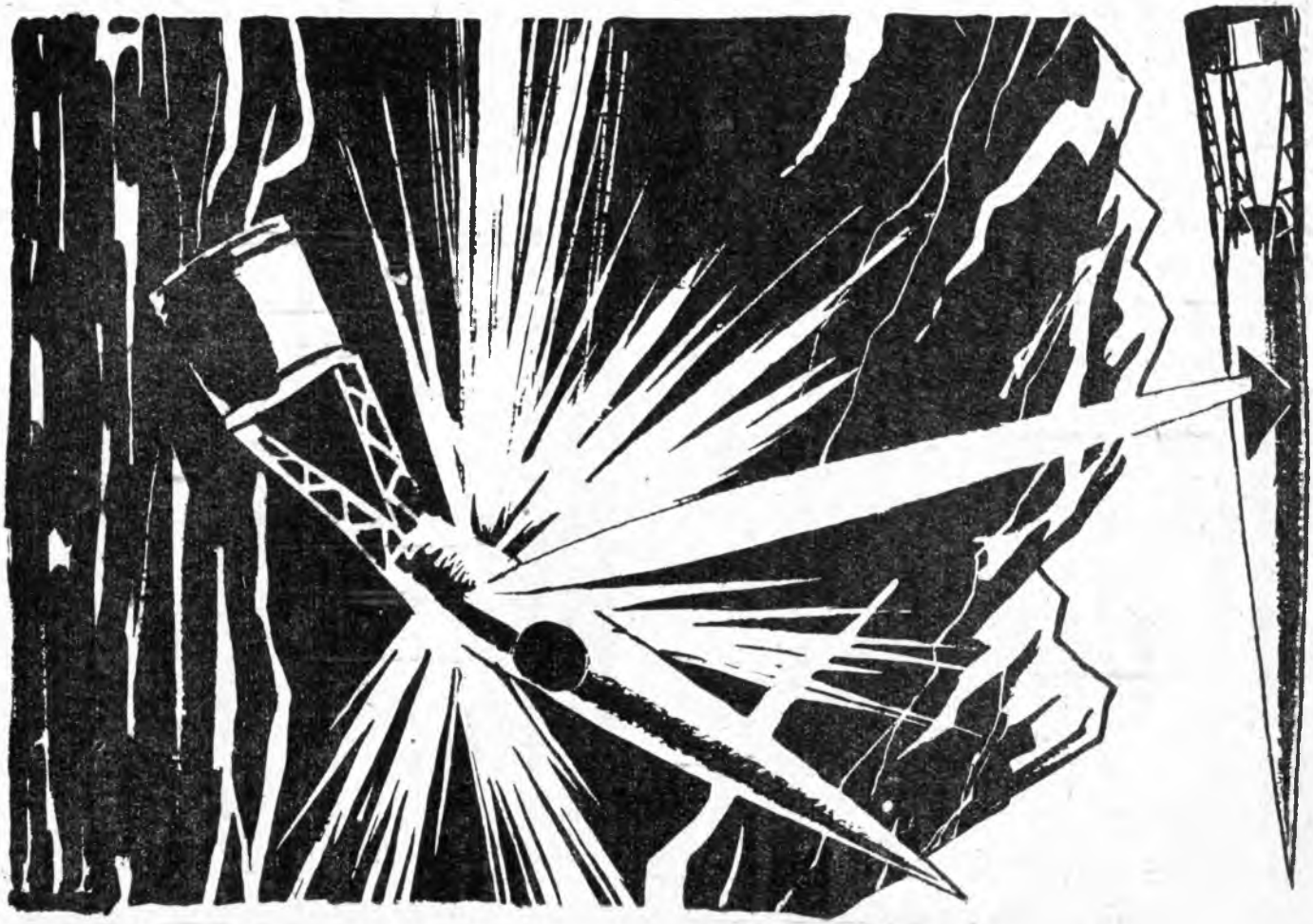

Racheta din vale începu să se clatine. Apoi armătura ei, împreună cu ființele liliputane care mișunau de-a lungul scărilor ei, începu să se năruie, și conul cu cerc negru se prăbuși.

... Cu cîteva minute mai devreme, pe malul oceanului, băieții, neavînd ce face, bombardau cu pietre meduzele ce se iveau la suprafața apei. În cele din urmă li se făcu lehamite și de distracția asta, și Ilia ordonă:

— Să mergem!

Nikita și Aleoșa nu răspunseră. Se așezaseră pe mal, cu genunchii la gură, și priveau duși pe gînduri la peștișorii roșietici din apa străvezie.

— Dar ce-i cu voi, măi băieți, de nu vă urniți?

— Și, mă rog, cam unde ai vrea tu să mergem? întrebă Nikita fără să ridice capul.

— Unde a dus mutul iapa! se supără Ilia.

— Te pomenești că știi tu drumul pînă acolo.

— Îl știu, cum să nu.

— Ia uite ce deștept ești!

— Mai deștept decît tine!

— Înțeleptul înțelepților, îl ironiză Aleoșa, cu un zîmbet zeflemisitor. Toată strada știe asta...

— Să lăsăm gluma, băieți, spuse Ilia cîtuși de puțin supărat. Noi stăm aici, iar acolo cine știe ce se-ntîmplă... Poate că Veronika...

— Aha, Veronika! îi replică Nikita agresiv. La Veronika ți-e gîndul, cavaler nefericit! Prințesa ta a zburat și nici măcar nu ți-a făcut un semn cu mîna! Dar tu arzi de nerăbdare s-o vezi? Nu?

— Prostii! răspunse Ilia roșu ca un rac. Pe cuvîntul meu că sînt prostii! Ce cavaler? Ce prințesă?

— Aceea pe care tu și Leoșa n-o mai slăbiți din ochi.

— Ce-e? se indignă Aleoșa, sărind în picioare. Eu n-o slăbesc din ochi pe Colilia? Iliușka, ia hai să-i tragem o bătaie, să-l învățăm minte!

— Hai!

— Stați, băieți, bătu în retragere Nikita, am glumit...

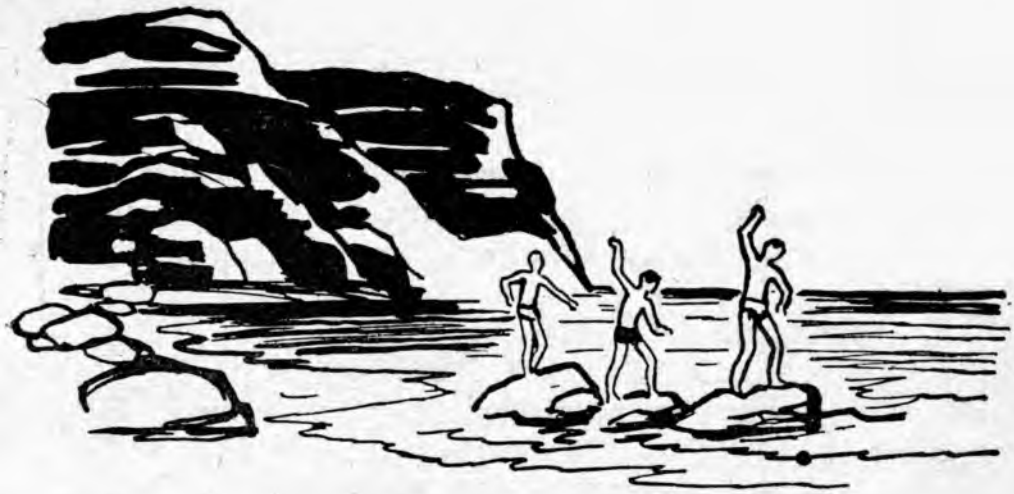

— Adevărul e că tu nu-ți iei ochii de la ea! rîse Aleoșa. Am observat asta... știi cînd? Cînd am fost acasă la Vrăjitor și el a spus că tu ești Dobrînia Nikitici, care acum cîteva sute de ani a eliberat-o pe Zabava din robia Zmeului Zmeilor.

— Ia stai! îl întrerupse Ilia. Abia acum îmi dau seama! Nikita al nostru a salvat-o de-adevăratelea pe Zabava, și o dată cu ea și pe tine, Aleoșa, din captivitatea lui Tiberi Kato! Doar florile acelea erau la fel, dacă nu și mai primejdioase ca Zmeul Zmeilor!... Dar... ce-i asta?

Pe deasupra capetelor lor trecu șuierînd, ca un fulger negru, o rachetă. Deși dispăru într-o clipă dincolo de munți, cei trei voinici își dădură seama că zburase exact în direcția în care porniseră cu puțin înainte Vrăjitorul cu Veronika și Flor. Dar nici unul din ei nu bănui că aceasta era cea de a doua navă cosmică a Sinoților, care-și urmăreau adversarii de asemenea Sinoți. Își închipuiră că cosmonauții aceștia veniseră anume ca să-i atace pe prietenii lor.

Rămaseră deci încremeniți, ascultînd șuieratul rachetei ce se pierdea undeva în depărtare. Apoi se uitară unul la altul.

— Haidem! spuse ferm Nikita.

— Haidem! îi răspunseră cu hotărîre Ilia și Aleoșa.

Și porniră tustrei la drum greu.

CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA

în care cosmonauții aud geamătul planetei

Skorpinomo fusese atît de zguduit de nimicirea navei sale, încît nu-și mai venea în fire. Palid și descompus la față, trăgîndu-se convulsiv de favoriți, urmărea cu o privire fixă, de nebun, cum se depărta racheta cu triunghiul negru. Căci, după atacul ei fulgerător, nava aeriană plecase încet, lăsînd în urmă o dîră de fum, și după o jumătate de minut dispăruse dincolo de linia munților.

— Goreno!! strigă deodată Sinotul, cu o desperare izbucnită din întreaga lui ființă.

— Da, mărite Skorpinomo, răspunse liniștit celălalt, cu glasul lui scîrțîitor.

— Pune cătușe prizonierilor!

Goreno îi îndeplini ordinul cu repeziciune. De altfel era și înzestrat cu o forță supraomenească, așa că orice împotrivire ar fi fost de prisos. Mîinile lui parcă erau de fier. Totuși singura care gemu în clipa în care îi puse cătușele fu Veronika.

— Păzește prizonierii, Goreno!

— Am să fiu cu ochii în patru, mărite Skorpinomo.

Skorpinomo făcu un pas spre marginea prăpastiei și sări în gol. Pe spatele lui aripile i se desfăcură larg, în evantai, purtîndu-l în zbor grăbit spre locul unde zăceau rămășițele fostei rachete. Sinotul se făcu din ce în ce mai mic și în curînd începu să semene cu un liliac.

Vrăjitorul se întoarse spre Goreno.

— Ascultă, stimate... sau cum trebuie să-ți spun?

Goreno tăcea. Ochii lui sticloși și neprietenoși, total inexpresivi, priveau țintă cutiuța albastră.

— Goreno, spuse bătrînul, cu dumneata vorbesc.

— Te ascult, începu să scîrțîie brusc Sinotul, auzindu-și numele din cutiuță.

— Ai să ne păzești cu adevărat?

— Da, am să vă păzesc.

— Dar de ce? Ce ai cu noi?

— Nu știu. N-am nimic.

— Ne urăști?

— Nu, îmi sînteți indiferenți.

— Mda. Și va să zică nu avem voie să ne mișcăm de-aici?

— Nu, trebuie să stați pe loc.

— Dar de ce?

— Așa a poruncit Marele Skorpinomo.

Goreno răspundea rar, de parcă și-ar fi căutat cuvintele. Buzele lui, la fel de pămîntii ca și obrazul, de-abia se întredeschideau, lăsînd să treacă niște sunete scîrțîite. Era respingător de urît.

— Jur pe barba mea că noi nu prezentăm nici un interes pentru dumneata, Goreno!

— Așa a poruncit Marele Skorpinomo, repetă fără vlagă Goreno.

— Dar dacă... încercăm totuși să plecăm?

— Dacă încercați să plecați, vă ucid.

— E în stare s-o facă, spuse Flor și se întoarse cu spatele la Goreno. Lasă-l în pace, dragă Pămîntene...

— Dar, Goreno, spuse Veronika, racheta voastră a fost distrusă! Nici voi nu sînteți într-o situație mai bună ca a noastră!

— Nu mă interesează în ce situație mă aflu.

— Dar și pe dumneata s-ar putea să te omoare „colțoșii".

— Nu mă tem de moarte.

— Vrei să spui că nu ți-e dragă viața?

— Nu, nu mi-e dragă viața.

— Atunci ce ți-e drag?

— Nimic.

— Înseamnă că n-ai inimă!

— Nu, n-am inimă.

— Atunci nu ești un om, ești un monstru.

— Nu sînt nici om, nici monstru.

— Atunci ce ești, Goreno?

— Sînt un mecanism, ca și cutiuța voastră.

— Un robot! exclamă Vrăjitorul. Bănuiam eu! Ne aflăm deci în prezența unui extraordinar exemplar de mașină asemănătoare omului! Ah, ce n-aș da să-ți pot scotoci în măruntaie, Goreno!

— Dacă vă apropiați de mine, vă ucid.

— Atunci fii pe pace, nu ne atingem de măruntaiele tale! Dar spune-mi, Goreno, cu racheta voastră au mai sosit pe Steaua Dimineții și alte mecanisme asemănătoare cu dumneata?

— Pe Steaua Dimineții au venit numai mecanisme, cu excepția Marelui Skorpinomo, care ne conduce.

— Hm... și toți în afară de dumneata și de Skorpinomo au pierit... Dar, la urma-urmei, de ce n-a luat Skorpinomo oameni cu el?

— Marele Skorpinomo n-a luat cu el oameni pentru că nu avea încredere în ei.

— Ia te uită! Rău stau lucrurile pentru Skorpinomo, dacă nu poate avea încredere nici măcar în oamenii propriei sale planete!

Robotul tăcea, privind nemișcat înainte: deasupra lanțului muntos, din partea cealaltă a văii, se ivise din nou racheta „colțoșilor". De bună seamă că făcuse un ocol și acuma se întorcea îndărăt.

— „Colțoșii" au de gînd să coboare tot în valea aceasta, spuse Flor. Pe deplin liniștită, ea își dusese mîinile ferecate în dreptul buzunarului de la piept și începu să-și miște degetele, pipăind radio-emițătorul. Ia priviți-l pe ticălosul de Skorpinomo cum se mai grăbește să se întoarcă înapoi, continuă ea. Aha, mi se pare că i s-au defectat aripile!

Într-adevăr, Skorpinomo zbura foarte ciudat, cu un fel de zvîcnituri neregulate. Una din aripi îi cădea mereu în jos și Sinotul de-abia își mai ținea echilibrul.

Deodată robotul începu să se agite, privind neliniștit în toate părțile.

— Recepționez radiounde inexplicabile, spuse el repede, ridicîndu-și mîna pămîntie spre antenele lunguiețe care îi împodobeau capul. Recepționez radiounde, recepționez radiounde, repetă el iar și iar.

Gîfîind, Skorpinomo se apropie în zbor și se lăsă pe stîncă. Una din aripi i se bălăbănea pe spinare, ca o aripă de pterozaur mort.

— Toți au fost nimiciți!... Toți!... gemu de unul singur și, smucindu-și umerii, își azvîrli cît colo aripile, care căzură pe pietre cu un fîșîit ușor.

— Mărite Skorpinomo, pe aici, pe undeva funcționează un radioemițător, raportă impasibil robotul.

Skorpinomo păru să nu fi auzit cuvintele lui. Urmărea cu ochi sticloși racheta cu triunghi negru, care, după ce se ridicase lin cu vîrful spre cer, cobora acum perpendicular spre sol. Șuvoiul de foc și de fum năvăli în vale, și după cîteva clipe un val de praf și de aer fierbinte pătrunse pînă la stînci. Veronika începu să clipească și închise ochii. Cînd îi redeschise, racheta se imobilizase pe sol, în poziție verticală.

— Goreno! strigă cu înverșunare Sinotul.

— Da, mărite Skorpinomo!

— Pornește chiar acum în zbor pînă la racheta aceea!

— Pornesc chiar acum în zbor pînă la rachetă.

— Te amesteci printre ceilalți roboți...

— Mă amestec printre ceilalți roboți.

— Și faci în așa fel încît să te ia drept unul de-ai lor.

— Fac în așa fel încît să mă ia drept unul de-ai lor.

— Apoi îl ucizi pe comandantul navei.

— Îl ucid pe comandantul navei.

— Pleacă, Goreno!

— Am înțeles, mărite Skorpinomo.

— Așteaptă, dă-mi mie țeava asta argintie... S-ar putea să-mi fie de folos. Așa... Dă-i drumul!

Robotul se aruncă în gol. Dar aripile i se deschiseră cu mare întîrziere, astfel că fu cît pe ce să se sfarme de stînci. Ajungînd jos, se făcu nevăzut în iarba pîrjolită din vale.

— O să-l omoare! Trebuie să-l omoare! şoptea răguşit Skorpinomo, ameninţînd cu ţeava argintie în direcţia navei aeriene. Iar după aceea voi rămîne eu stăpînul rachetei.

Flor făcu un pas spre el.

— Stai! urlă Sinotul, revenindu-şi. Stai! Altminteri te desfiinţez chiar cu arma ta! Nu uita că sînteţi ostaticii mei! Eferienii n-au să îndrăznească să-mi facă nimic atîta timp cît sînteţi în mîinile mele. Pe urmă... pe urmă cînd racheta va fi a mea, ştiu eu ce-mi rămîne de făcut.

— Ascultă, ucigaşule! spuse încet Flor, uitîndu-se ţintă în ochii lui spălăciţi. În liniştea ei era atîta curaj, atîta încredere în propria-i superioritate, iar privirea ei exprima atîta dispreţ, încît Sinotul încremeni.

— Ascultă, Skorpinomo, repetă ea, află că nu vei fi niciodată stăpînul rachetei „colţoşilor".

— De ce? întrebă el, privind-o încruntat.

— După distrugerea rachetei voastre, cîmpul electromagnetic din jurul nostru a dispărut, şi am reuşit să intru în legătură prin radio cu cercetaşii Eferieni, care sînt gata! Înţelegi? Gata să-i şteargă pe Sinoţi de pe faţa acestei planete! E adevărat că noi nu ştiam pînă acum ce e războiul, şi nici nu am inventat mijloace speciale pentru uciderea oamenilor.... Degeaba te uiţi la ţeava asta argintie pe care a smuls-o robotul din mîna mea... Această armă a fost creată anume pentru suprimarea animalelor primejdioase de pe Steaua Dimineţii, şi ea funcţionează pe o rază de numai trei sute de metri... Dar noi dispunem şi de alte mijloace pentru a lupta cu forţele naturii! Şi unul din aceste mijloace sîntem siliţi astăzi să-l folosim împotriva invadatorilor Stelei Dimineţii!

— Ce au de gînd să facă Eferienii? întrebă Skorpinomo derutat.

— Staţia noastră seismologică va declanşa în această regiune cel mai nimicitor cutremur planetar — un cutremur care depăşeşte cu

mult imaginația dumitale, Skorpinomo! Într-o clipită stațiile noastre seismice ultrasonice vor distruge toată această vale muntoasă, cufundînd-o în magma planetei împreună cu rămășițele rachetelor voastre!

— Minți! strigă el, speriat.

— Nu, nu mint, Skorpinomo! Eferienii nu știu ce-i minciuna... Seismologii nu așteaptă decît semnalul meu și dacă aici nu s-ar afla cu mine și prietenii aceștia veniți din alt sistem solar, aș fi dat de mult semnalul.... Vezi, îmi țin mîna în buzunarul în care e aparatul de radio! O singură apăsare pe buton și...

— Așteaptă! țipă pițigăiat Skorpinomo. Nu face asta!... Vreau să trăiesc! Auzi, vreau să trăiesc!

— Asta mă gîndeam și eu! rîse Flor disprețuitor. Urcă-te în aparatul de zbor.

El se repezi în cabină și se așeză într-un ungher, strîngînd în mîini țeava argintie. Dinții îi clănțăneau.

Flor, Vrăjitorul și Veronika se urcară în urma lui și se așezară în partea opusă.

— Flor, spuse fetița neliniștită, dar acolo, pe malul oceanului...

— Băieții? întrebă Flor. Nu te neliniști, drăguța mea, pe ei nu-i amenință nimic... Cutremurul se va concentra numai în această vale.

— Numai să aveți în vedere că sînteți prizonierii mei, articulă Skorpinomo, mișcîndu-și anevoie buzele crispate, și că n-o să vă scot cătușele pentru nimic în lume. Iar dacă mă duceți la Eferieni, vă ucid!...

— Skorpinomo, oare nu ți s-a urît să tot pronunți cuvîntul ăsta: ucid, ucid, ucid? izbucni Vrăjitorul, și clătină supărat din cap.

— Semnalul a fost dat! spuse Flor, punîndu-și mîinile încătușate pe manșă.

Aparatul de zbor se înălță vertical în văzduh. Și în aceeași clipă un vuiet prelung, ca un geamăt, zgudui totul împrejur. Acest geamăt uriaș ajunse pînă la urechile cosmonauților, chiar în cabina unde în mod obișnuit nu pătrundeau sunetele dinafară.

Văzură cum, sub ei, stîncile încep să se clatine, să se miște, năruindu-se una peste alta și deodată valea se deschise și în abisul ei întunecat rachetele Sinoților se prăvăliră de-a valma cu giganticele blocuri de piatră și cu grămezile colosale de argilă și nisip.... Nori de aburi clocotiți se ridicară în văzduh, învăluind aparatul de zbor.

Vuietul creștea mereu. Ai fi zis că din adîncurile planetei se smulge un strigăt de durere, un urlet sălbatic.

Zburară multă vreme fără să mai vadă nimic din pricina norilor deși de aburi care-i învăluiau. Din cînd în cînd aparatul tresărea și se clătina.

— Ciudat, spuse Flor cu voce îngrijorată, parcă ne bombardează cineva...

Deodată aparatul se smuci violent. Printre rotocoalele de abur ce se destrămau, exploratorii zăriră Gaustaful. Dar ce înspăimîntătoare era acum privelișteа! Deasupra craterului ardea o vîlvătaie uriașă, fumul și cenușa se ridicau învîrtejindu-se spre cer și șuvoaiele de lavă arzîndă își croiau drum spre ocean, topind zăpezile eterne.

Din crater țîșni un bloc de piatră incandescentă, care, explodînd ca o bombă, se risipi în văzduh în schije aurii.

— Erupție! strigă isteric Skorpinomo. Sus, sus! Mai repede sus!

O schijă de foc lovi una din aripi și aparatul începu să fumege.

CAPITOLUL AL ŞAISPREZECELEA

în care învinge viaţa

Băieţii urcau din ce în ce mai sus cărarea abruptă de pe fundul defileului muntos. De-o parte şi de alta se ridicau aproape vertical pereţi negri de bazalt, pe care siluetele lor se răsfrîngeau ca în sticlă. Cînd ridicau capul, vedeau ca dintr-o fîntînă un îndepărtat ochi de cer albastru.

În trecătoare era întuneric şi răcoare, dar ei se încălziră curînd din pricina urcuşului. Continuau cu încăpăţînare să meargă tot înainte, respirînd cu greutate şi ştergînd din ce în ce mai des sudoarea de pe feţele lor năduşite.

— Feriţi, băieţi! strigă deodată Nikita.

De sub un bolovan, un şarpe gros cu solzi strălucitori aluneca cu repeziciune înspre ei. Se opri la cîţivă paşi şi încremeni abia mişcîndu-şi coada ascuţită. Era lung de peste trei metri.

Băieţii se dădură înapoi.

— Dar ăsta e un adevărat boa! şopti Ilia.

Şarpele ridică capul şi, deschizîndu-şi botul trandafiriu, scoase un şuierat scurt.

— Bună ziua, spuse Aleoşa, nu ne-am mai văzut de mult! Te rog să te dai la o parte din drum!

Şarpele se ridică în sus şi începu să-şi legene capul cu ochii rotunzi ca mărgelele, în timp ce limba bifurcată îi ţîşnea mereu din bot fără sunet.

— Pleacă! N-auzi?

Nikita luă o piatră şi aruncă cu ea în tîrîtoare. Şarpele căzu, moale, de parcă ar fi tras în el cu pistolul. Dar în clipa următoare se strînse şi se aruncă asupra băiatului. Acesta abia se feri în lături, scăpînd ca prin minune de uriaşa săgeată care îi vizase capul.

— Să fugim, băieţi! Repede!

Numai că nu era uşor să fugi la deal pe grohotişul muntelui. Se poticneau şi cădeau la fiecare pas. Din fericire reptila nu se luă după ei.

— Curaj! spuse Ilia. Ieşim noi din această groapă plină cu şerpi!

Zdrelindu-şi mîinile şi genunchii pe colţii ascuţiţi de bazalt, strîngînd şi scrîşnind din dinţi, băieţii continuară să urce spre petecul de cer albastru.

La jumătatea drumului, se năpusti spre ei ca o furtună un pterozaur, pe care pesemne că-l deranjaseră din cuib. Asurzindu-i cu ţipetele ei, dihania zburătoare începu să le dea tîrcoale, bătînd puternic din aripi, ciupindu-i cu ciocul ei ascuţit şi zgîriindu-i cu ghearele celor patru labe ale sale.

— Ochii! Feriţi-vă ochii! strigă Ilia, chinuindu-se să se agaţe de nişte colţi de stîncă. În cele din urmă izbuti şi, prinzînd momentul potrivit, trase pterozaurului o zdravănă lovitură de picior, care îl azvîrli cît colo. Amuţind brusc, pasărea îşi întinse aripile şi zbură fără grabă în jos.

Peste puţin băieţii auziră din întunericul trecătorii croncănitul ei nemulţumit, ca şi cum s-ar fi plîns cuiva de obrăznicia noilor veniţi.

Cei trei prieteni rămaseră cîteva clipe locului să-şi mai tragă răsuflarea. Se aflau pe o mică lespede, largă de un sfert de metru, lipiţi de stînca rece. La picioarele lor se căsca gura neagră a prăpastiei. Şi pentru că din cauza întunericului nu i se vedea fundul, hăul părea şi mai adînc — nesfîrşit.

Le era inima cît un purice, dar nici unul din ei nu sufla o vorbă. Şi ce departe mai era deasupra capetelor lor bucăţica aceea de cer albastru...

— Haidem, spuse Ilia, mult a fost, puţin a rămas!

Începură din nou urcuşul. Dar iată că tocmai atunci cînd nu-i mai despărţeau de ţinta lor decît cîţiva metri, simţiră că întreg defileul se cutremură şi auziră un vuiet adînc ca de tunet. Peretele de bazalt din faţa lor se crăpă cu un bubuit de tun.

Încordîndu-şi ultimele puteri, băieţii ieşiră din trecătoare şi, cu desăvîrşire istoviţi. se lăsară să cadă pe pietre.

Plutea un miros amar de pucioasă, iar din văzduh se cernea peste ei o cenuşă caldă.

Ei însă continuau să zacă nemişcaţi. Curînd auziră nişte sunete ciudate, asemănătoare cu zgomotul unui tren îndepărtat.

Ridicară capul. Zgomotul creştea şi pe neaşteptate izbucni din trecătoare un cor asurzitor de ţipete şi croncăniturі fioroase. Zeci de pterozauri ieşeau în zbor din defileu, ciocnindu-se, doborîndu-se unul pe altul şi învîrtindu-se înnebuniţi pe deasupra stîncilor.

Nedumeriţi, băieţii aruncară o privire în jos. Dar pe loc se traseră înapoi, orbiţi de ceva a cărui căldură le pîrli faţa şi părul. Mînecile cămăşii lui Aleoşa începură să ardă mocnit.

Prin trecătoare alerga mugind un rîu de foc umflat și clocotitor.

— Lavă!... strigă Ilia. Erupție!

Prietenii îl văzură mișcînd buzele, dar nu-i mai auziră vorbele. Sărind în picioare, se depărtară tustrei în fugă de marginea prăpastiei și, ocolind o stîncă, se opriră.

În fața lor, deasupra lanțului de munți înzăpeziți, se învîrtejea un nor de cenușă și fum. Iar în mijlocul norului se întrezăreau coastele abrupte ale vulcanului Gaustaf, din al cărui crater izbucneau necontenit vîlvătăi uriașe, ce se stingeau undeva deasupra culmii nevăzute.

Munții vuiau și gemeau surd, cutremurîndu-se și transmițînd și celor trei băieți un tremur ușor.

— Gaustaful a erupt! strigă din nou Ilia și iarăși nu-i înțelese nimeni cuvintele.

Dar chiar în clipa aceea zăriră aparatul de zbor. Trecînd ca fulgerul pe deasupra capetelor lor, acesta lăsă în aer o dîră dreaptă de fum și se făcu nevăzut dincolo de o grămadă haotică de stînci, la vreo jumătate de kilometru depărtare.

Voinicii se repeziră în direcția în care dispăruse. Uitaseră de oboseală. Fugeau, se poticneau, cădeau, însîngerîndu-și genunchii și, ridicîndu-se, o luau din nou la fugă.

Și deodată, la cîțiva pași de ei, văzură un om cu favoriți roșcați. Îmbrăcat într-un costum ciudat de scafandru, necunoscutul stătea proțăpit pe un pietroi și, agitînd în mîini o țeavă argintie, se răstea la Veronika, la Vrăjitor și la Flor.

Aceștia din urmă stăteau dinaintea necunoscutului, cu mîinile încătușate, în timp ce, lîngă ei, aparatul de zbor ardea mocnit.

Deodată, omul cu favoriți roșcați duse la umăr țeava cea argintie, ochindu-și prizonierii. Dar nu apucă să apese pe trăgaci, fiindcă în aceeași clipă Ilia, care era foarte voinic, îl trase de picioare, pe la spate.

Skorpinomo se prăbuși pe pietre cu fața în jos. În cădere, coiful lui țuguiat sări cît colo, dezgolindu-i chelia.

Ceea ce urmă se petrecu în cîteva clipe. Cu o mișcare fulgerătoare, Nikita îi smulse din mîini țeava argintie, dezarmîndu-l. Apoi cei trei viteji se așezară călare pe Sinotul imobilizat.

Dar mai înainte ca ceilalți să se fi dezmeticit, undeva în adîncul lanțului muntos se auzi un tunet scurt. Și dintr-o dată se așternu o liniște aproape nefirească. În tăcerea care se lăsase, se auzeau gemetele lui Skorpinomo și sfîrîitul din ce în ce mai stins al șuvoiului de lavă.

Focul de pe creștetul vulcanului se stinsese, dar cenușa și fumul continuau să țîșnească din crater, umplînd văzduhul cu un miros înecăcios de pucioasă.

— Bravo, seismologilor! auziră băieții glasul emoționat al lui Flor. Au oprit erupția! Și bravo vouă, curajoșilor! Ne-ați salvat viața!

Fetița nu spuse nimic, dar le dărui prietenilor ei un surîs atît de luminos, încît fețele lor pline de zgîrieturi și vînătăi se destinseră într-un zîmbet de răspuns. Toți trei continuau să stea călare pe Sinot, nehotărîndu-se dacă să-i dea sau nu drumul.

— Vedeți, voinicilor! spuse entuziasmat Vrăjitorul. Aveam dreptate să spun că pe Pămîntul nostru n-au dispărut vitejii! Acest tîlhar, pe nume Skorpinomo, ne-a luat întîi ca ostatici, iar pe urmă a vrut să răzbune distrugerea rachetei sale, împușcîndu-ne!

— Daţi-i drumul, băieţi! spuse Flor. Acum nu mai e primejdios. De altfel ne sosesc ajutoare!

Ridicînd capul, văzură un aparat de zbor ce se lăsa în jos spre ei, bătînd uşor din aripi.

Primul ieşi din cabină Klad. Dar cel care se ivi în urma lui îi făcu să amuţească de uimire: pe scara aparatului de zbor cobora, păşind greoi, robotul Goreno.

— Tu? strigă răguşit Skorpinomo? Trăieşti, bunul meu Goreno?

— Da, trăiesc, răspunse cu voce scîrţîită robotul.

— Dar de ce n-ai răspuns la apelul meu? Cum de-ai reuşit să te salvezi?

— Cînd a început cutremurul, eram încă în aer, ceea ce m-a şi salvat.

— Atunci ce mai aştepţi, Goreno? începu să răcnească Skorpinomo. De ce nu-i ucizi pe oamenii ăştia! Ucide-i odată! Că doar poţi emite radiaţii nimicitoare! Tu singur poţi răpune o mie de oameni odată. Ce zic o mie? Zece mii!... Hai, fă ce-ţi spun! Pe urmă voi intra în legătură cu Centrul Tehnic numărul 1 şi vom chema încoace o altă rachetă!

— Centrul Tehnic numărul 1 a şi luat legătura cu mine, vorbi rar robotul, ducîndu-şi mîna înmănuşată spre antenele de pe coiful său ţuguiat. Şi mi-a transmis un ordin.

— Ce ordin, Goreno?

— Să-l arestez pe Skorpinomo.

— Ţi-ai pierdut minţile, Goreno. Pesemne că în timpul cutremurului ţi s-au defectat circumvoluţiunile emisferelor cerebrale şi ai recepţionat greşit ordinul.

— Nu. Am recepţionat foarte bine ordinul.

— Trebuie să mă asculţi orbeşte, robot blestemat!

— Trebuia să te ascult, slăvite Skorpinomo, atîta timp cît îmi comanda Centrul Tehnic s-o fac.

— Atunci supune-te poruncilor mele!

— Nu pot. Sînt un mecanism şi pentru mine comenzile Centrului Tehnic au prioritate faţă de poruncile Marelui Skorpinomo.

— Totuna e, idiotule! Că doar la Centrul Tehnic numărul 1 se află prieteni de-ai mei!

— La Centrul Tehnic numărul 1 nu se mai află prietenii dumitale, Skorpinomo.

— Cum nu? De ce?

— Ascultă radiograma pe care am primit-o, spuse robotul impasibil. O reproduc cuvînt cu cuvînt: „Atenţiune, atenţiune, atenţiune! Dușmănindu-se între ei, cîrmuitorii din Sino Tau au început un nou groaznic război. Dar poporul de pe Sino Tau nu mai vrea să moară. El a luat puterea în mîinile sale. Toate centrele tehnice de pe Sino Tau se află în mîinile poporului. Pe planeta noastră a fost declarată Era Prieteniei. De asemenea, Centrul Tehnic numărul 1 ordonă roboţilor să intre în legătură cu poporul din Eferi Tau şi să comunice că poporul din Sino Tau îi propune pace şi prietenie veşnică".

Goreno făcu o mişcare fulgerătoare şi pe mîinile lui Skorpinomo zornăiră cătuşele.

— În curînd va sosi o navă de-a noastră ca să te ia, Skorpinomo, spuse robotul. Poporul sinot te va judeca.

Apoi Goreno descătuşă mîinile Veronikăi, ale Vrăjitorului şi ale frumoasei Flor, care împreună cu Klad şi cu cei trei băieţi intrară în cabina aparatului de zbor şi se ridicară sus, sus de tot, deasupra munţilor şi a norilor de fum şi cenuşă.

Zburară pe deasupra crestelor înzăpezite, pe deasupra pădurilor şi a văilor trandafirii, pînă ce văzură, în sfîrşit, un oraş uriaş şi luminos. Acoperişurile lui transparente sclipeau puternic în razele lui Lado.

Aparatul de zbor coborî nu departe de oraş, într-o văiugă parfumată de mireasma unor flori multicolore, ale căror seminţe fuseseră aduse de cercetaşi de pe planeta lor.

În aceeași zi, înainte ca Lado să se ascundă dincolo de orizont, pe Steaua Dimineții sosi prima navă cosmică cu micii coloniști de pe planeta Eferi Tau.

Nava era foarte mare. Ea coborî în mijlocul văii înflorite, și îndată după aceea pe scările ei începură să coboare copii veseli și rîzători.

Nava cosmică a Eferienilor a fost adusă pe Eo Tau de un tînăr savant — fiul lui Flor și nepotul lui Klad. Acum stăteau toți trei, ținîndu-se de mîini, și priveau cu zîmbete fericite cum se bucură copiii de căldura razelor auriului Lado. Și aveau și de ce să se bucure, că doar crescuseră în adîncurile planetei și mulți din ei vedeau soarele pentru prima dată.

— Deci iată că viața a învins! murmură încet Flor.

— Nici nu putea fi altfel, dragă Flor, spuse emoționat Vrăjitorul, mîngîindu-și barba mătăsoasă. Doar viața este o lege veșnică a Universului! Nouă, vrăjitorilor, acest lucru ne este de mult cunoscut. Se uită la Veronika și o întrebă pe neașteptate:

— Cît e ceasul acum, nepoțico?

— Dar ce importanță are asta, bunicule? rîse ea. Doar aici timpul e cu totul altul. Nu m-am mai uitat de mult la ceas.

— Hm... Îți amintești măcar la ce oră am părăsit Pămîntul?

— La ora zece seara. Și acum... iată, e zece fără un sfert.

— Hm... Pe barba mea, e vremea să ne întoarcem acasă.

Cu un aparat de zbor rapid, Flor și Klad îi duseră pe Pămînteni pînă la valea Izvoarelor Fierbinți.

Globul auriu stătea liniștit în iarba trandafirie, cu miros de miere.

Cei trei străjeri în salopete galbene îi întîmpinară ridicîndu-și mîinile.

— Ei, și-acum să ne luăm rămas bun, dragi prieteni! Le spuse Vrăjitorul Eferienilor. Fie ca viața voastră pe Steaua Dimineții să fie fericită!

— Adio, dragi Pămînteni, răspunse Flor, ridicînd mîna. Trăiască viața!

Pămîntenii se urcară în Gînd-avion și ușa se închise fără zgomot în urma lor.

— Cît e acum ora, după ceasul tău, nepoțico?

— Zece fix, bunicule.

— Apasă pe butonul ăsta...

Fetița atinse butonul cu degetul și Gînd-avionul tresări abia simțit.

— Așadar, dragi prieteni, spuse solemn Vrăjitorul, sîntem din nou pe Pămînt.

Văzură ceva sclipind și își dădură seama că se aflau în cerdacul căsuței de lemn.

— Bun găsit, Pămîntule! strigă Veronika.

Coborîră din cerdac. Stîrniți de pașii lor, fluturi albi de noapte își luară zborul din straturile de flori și, ca niște fulgi de nea, începură să plutească prin aer.

— Pămînt! Dragul, bunul nostru Pămînt! şoptea fetiţa.

Stătură multă vreme în întuneric, lîngă casă, privind în tăcere cum pe cerul nopţii, în spaţiul infinit al Universului, licăreau milioane de sori, milioane de Lado.

— Noapte bună, vitejilor! spuse în cele din urmă Vrăjitorul. Şi, pe cînd băieţii se îndreptau spre portiţă, ridică braţul şi adăugă:

— Trăiască viaţa!

Ca un răspuns la cuvintele lui, undeva, în grădină, începu să cînte vesel o privighetoare.

CUPRINS

CAPITOLUL ÎNTÎI	în care trei prieteni fac cunoștință cu nepoata Vrăjitorului	5
CAPITOLUL AL DOILEA	în care prietenii află ce se petrece dincolo de gardul verde	10
CAPITOLUL AL TREILEA	în care omul cu barbă albă dezvăluie celor trei voinici taina vrăjitoriei sale	18
CAPITOLUL AL PATRULEA	în care eroii acestei povestiri nimeresc pe o planetă necunoscută	23
CAPITOLUL AL CINCILEA	în care sînt relatate primele aventuri ale cosmonauților	26
CAPITOLUL AL ȘASELEA	în care Veronika și Aleoșa sînt în primejdie de moarte	32
CAPITOLUL AL ȘAPTELEA	în care Vrăjitorul și cei doi viteji fac o neașteptată descoperire	36
CAPITOLUL AL OPTULEA	în care Nikita dă ajutor Veronikăi și lui Aleoșa	42
CAPITOLUL AL NOUĂLEA	în care cosmonauții află că numele planetei trandafirii este Eo Tau, adică Steaua Dimineții	46
CAPITOLUL AL ZECELEA	în care Pămîntenii zboară pe deasupra Stelei Dimineții	51
CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA	în care Pămîntenii fac cunoștință cu preafrumoasa Flor	59
CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA	în care Flor le spune Pămîntenilor povestea planetei muribunde Eferi Tau	65
CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA	în care Pămîntenii află despre războiul dintre cele două lumi	74
CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA	în care pe Steaua Dimineții debarcă jefuitorii de pe Sino Tau	81
CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA	în care cosmonauții aud geamătul planetei	93
CAPITOLUL AL ȘAISPREZECELEA	în care învinge viața	100

Lei 73
EDITURA TINERETULUI